

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
BROJ: 01 0 K 013746 18 K
Dana, 16.12.2019. godine

Pravosnažno 24.08.2021. godine.

Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 013746 20 Kž
od 24.08.2021. godine potvrđena prvostepena presuda.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudije Alibabić Osmana kao predsjednika vijeća, sudija Kasum Suade i Ivaniš Vlatke kao članova vijeća sa zapisničarom Duratović Ervinom u krivičnom predmetu protiv optuženog Galić Jove zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, postupajući po optužnici Kantonanog tužilaštva USK br. T01 0 KTRZ 0029485 17 od 05.06.2018.godine, nakon održanog glavnog i javnog pretresa održanog dana 11.12.2019.godine u prisutnosti Kantonanog tužioca Mešanović Merime, optuženog Galić Jove i njegovog branioca advokata Brkić Marinka, dana 16.12.2019.godine u prisutnosti Kantonalnog tužioca Mešanović Merime, a u odsutnosti uredno obavještenih optuženog Galić Jove i njegovog branioca advokata Brkić Marinka, donio je i javno objavio, slijedeću:

P R E S U D U

Optuženi **GALIĆ JOVO** zv. "**Bubrin**" i „**Jovica**“, sin D. i majke J. djevojački T., rođen 11.08.1964. godine, u K., JMB: ..., sa prebivalištem u mjestu ... bb, općina ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., pismen sa završenom SSS – mašinski tehničar, po zanimanju policijski službenik, zaposlen u Policijskoj stanici R. – Policijska uprava M.G., oženjen, otac troje punoljetne djece, srednjeg imovnog stanja, vodi se u vojnoj evidenciji pri Odsjeku za boračko - invalidsku zaštitu opštine R., neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak, nalazi se na slobodi

K R I V J E

ŠTO JE:

Za vrijeme oružanog sukoba u Republici Bosni i Hercegovini između vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine a kasnije Republike Srpske i jedinica teritorijalne odbrane Republike Bosne i Hercegovine a kasnije Armije Republike Bosne i Hercegovine, u svojstvu rezervnog milicajca Stanice javne bezbjednosti K. u sastavu Ministarstva unutrašnjih poslova Srpske Republike Bosne i Hercegovine, postupao suprotno pravilima međunarodnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 4. stav 2. tačka a) i g) Dopunskog protokola (Protokol II) uz Ženevske konvencije od 12. augusta 1949. godine, o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, **na način da je:**

U periodu od kraja maja pa do kraja juna 1992. godine, nakon što je od strane vojske i milicije Srpske Republike Bosne i Hercegovine lišen slobode i priveden veći broj civila – muškaraca bošnjačke nacionalnosti iz s.V., S., P.H., K. i drugih naselja s područja općine K., te pritvoren u prostorije osnovne škole „N.M.“ u K. ili u prostorije Stanice javne bezbjednosti K., zajedno sa M.Ž. zvani „S.“ (nedostupan državnim organima gonjenja), **M.Z. i Č.D. (u međuvremenu preminuli)** i drugim nepoznatim pripadnicima Vojske i MUP-a Srpske Republike Bosne i Hercegovine, prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao nanoseći im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta te im otmicao novac i druge stvari koje su imali kod sebe, **pa je tako:**

a) krajem maja 1992. godine, nakon što je civil **D.M.** zajedno sa ostalim pritvorenim civilima smješten u fiskulturnu salu osnovne škole „N.M.“ u K., istog prozvao da iziđe iz sale te ga sproveo u jednu od učionica na ispitivanje, gdje ga je odmah počeo udarati zatvorenom šakom tražeći od njega novac, pa kada je ovaj od siline udaraca pao sa stolice na pod, optuženi ga je nastavio i dalje udarati nogama na kojima je imao vojničke čizme po svim dijelovima tijela sve dok nije izgubio svijest, da bi u daljem toku događaja, nakon što je M. vraćen u fiskulturnu salu, gdje je uslijed bolova od zadobijenih udaraca i iscrpljenosti ostavljen da nepomično leži na podu sale, optuženi došao do njega i nastavio ga u takvom stanju ponovno udarati, a zatim mu strgao jaknu u kojoj je pronašao 1800 njemačkih maraka, koje je zajedno sa jaknom uzeo i napustio salu psujući mu pritom ustašku majku,

b) krajem maja 1992. godine **civila S.L.** koji je zajedno sa ostalim privedenim civilima smješten u prostorije osnovne škole „N.M.“ u K., više puta prozivao i izvodio iz fiskulturne sale na ispitivanje u jednu od učionica ili u svlačionicu škole, pri čemu ga je svaki put tukao po cijelom tijelu šakama, nogama i palicom govoreći pri tom drugim prisutnim vojnicima i milicajcima „*Kako ga ne možete srušiti on ne jede svinjsko meso*“, od kojih udaraca je L. bio sav natečen po rukama, leđima i glavi zbog čega i danas trpi posljedice u vidu bolova kičme i desne ruke,

c) u junu 1992. godine, nakon što je **civil M.S.** sproveden pred zgradu općine K., gdje je natjeran da prođe kroz tzv. „Špalir“ okupljenih građana sve do Stanice javne bezbjednosti K., a potom zajedno sa drugim privedenim civilima postrojen uz zid zgrade Stanice javne bezbjednosti K., s povezom na očima i glavom okrenutom prema zidu te rukama vezanim na leđima, istom prišao i svom silinom ga počeo tući palicom po glavi, leđima i drugim dijelovima tijela od kojih udaraca je M.S. padao na koljena i bio sav obliven krvlju, a optuženi ga i dalje nastavlja tući, a uslijed takvog postupanja je S. trpio snažne tjelesne bolove, od kojih i danas trpi posljedice u vidu trauma i bolova kičme, da bi s takvim postupanjem prema S. i drugim civilima nastavio i sutradan nakon njihovog izvođenja iz pritvorskih prostorija Stanice javne bezbjednosti K. i sprovođenja do autobusa kojim su odveženi za logor M..

Dakle, za vrijeme oružanog sukoba u Republici Bosni i Hercegovini, kršeći pravila međunarodnog prava, prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao, nanoseći im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja, te pljačkao njihovu imovinu.

Čime je počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije pa sud primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 41. stav 1., člana 42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. istog zakona optuženog:

OSUĐUJE

Na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni D.M., S.L. i M.S. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju se na parnični postupak.

Temeljem člana 202. stav 1. i 3. ZKP FBiH optuženi se obavezuje da sudu nadoknadi troškove krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 1.456,00 KM i plati paušal u ukupnom iznosu od 300,00 KM u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e:

Kantonalno tužilaštvo USK-a Bihać podnijelo je optužnicu broj: T01 0 KTRZ 0029485 17 od 05.06.2018.godine protiv optuženog Galić Jove stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ).

Optužnica je potvrđena rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda dana 12.06.2018.godine pod brojem 01 0 K 013746 18 Kps i zakazano je izjašnjenje o krivnji na kojem se optuženi Galić Jovo izjasnio da nije kriv pa je zakazan glavni pretres.

Oštećeni D.M., S.L. i M.S. su na glavnom pretresu stavili prijedlog za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahtjeva za naknadu štete.

Kantonalna tužiteljica je na glavnom pretresu održanom 28.11.2019.godine u skladu sa provedenim dokazima izvršila izmjenu optužnice u pogledu vremenskog perioda u kojem se optuženom Galić Jovi stavlja na teret da je postupao suprotno pravilima međunarodnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 4. stav 2. tačka a) i g) Dopunskog protokola (Protokol II) uz Ženevske konvencije od 12. augusta 1949. godine, o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, tako da je u drugom pasusu činjeničnog opisa na prvoj stranici konačne Optužnice umjesto riječi „U periodu od kraja maja pa do sredine juna 1992.godine“ stavila riječi “U periodu od kraja maja pa do kraja juna 1992. godine”,a pod tačkom c) činjeničnog opisa na stranici 2. konačne Optužnice umjesto riječi “ u prvoj polovini juna 1992.godine” stavila riječi „u junu 1992. godine“ .

U završnoj riječi Kantonalna tužiteljica je navela da je Kantonalno tužilaštvo USK izvedenim dokazima *izvan razumne sumnje* dokazalo da je optuženi Galić Jovo počinio krivično djelo u vrijeme i na način kako je to navedeno u konačnoj izmjenjenoj optužnici pa je predložila da se isti oglasi krivim i kazni u skladu sa zakonom.

Optuženi na glavnom pretresu nije iznosio odbranu nego je dao iskaz u svojstvu svjedoka. Optuženi u svojstvu svjedoka navodi da je zaposlen u Ministarstvu unutrašnjih poslova, Policijska uprava M.G., Policijska stanica R., da je vojni rok služio od 07.01.1984.godine do marta 1985. godine u S.P. i u Z. i da je bio raspoređen u autojedinici. Nakon odsluženja vojnog roka pa na dalje ima prebivalište u mjestu D.Z., ranije Opština K., a sada Opština R., oženjen je od 1986. godine i ima troje djece. U periodu od 1986. do 1992. godine imao je u vlasništvu ugostiteljsku radnju zvana R. u mjestu prebivališta. U mjesecu septembru 1991. godine angažovan je u rezervni sastav policije u svojstvu rezervnog milicionara i do kraja maja 1992. godine obavljao je poslove čuvanja objekata od vitalnog

značaja, bolnice, vatrogasnog društva i straže ispred Policijske stanice K.. Dana 27.05.1992.godine kad je ubijen pomoćnik komandira Policijske stanice za bezbjednost saobraćaja S.D.i kad je pucano na vojsku u mjestu prema P.H. bio je sa kolegama angažovan u blizini benzinske pumpe koja se tada zvala Energopetrol a nalazi se na izlazu iz K. a gledano iz pravca K. prema B.P. sa desne strane. Dana 28.05.1992.godine bio je angažovan u mjestu L. gdje se nalazi repetitor ili kod Doma Zdravlja u K. ali se ne može precizno sjetiti. Zna da je u prethodnom periodu oštećen repetitor u mjestu R.1 pa su zbog toga pripadnici policije obezbjeđivali repetitor u L. odnosno ključki kamen iznad K.. Čuo je da je dana 28.05.1992.godine bilo privođenja nesrpskog stanovništva dok je on bio na obezbjeđenju objekata i da je tog dana njega pozvao načelnik stanice javne bezbjednosti V.K. i saopštio mu da će biti slobodan nekoliko dana zbog toga što je u odboru za sahranu pokojnog D.S. koji mu je komšija pa da 3-4 dana uopšte nije radio tako da je bio slobodan do 31.05.1992.godine. Iskazuje da se kuća D.S. nalazi u mjesto Zableće od njegove kuće udaljena 300 do 400 metara. Na radno mjesto se vratio 01.06.1992.godine i nastavio raditi na poslovima kao rezervni policajac na kontrolnim punktovima pozorne službe i čuvanja objekata. Tvrdi da se zgrada Općinskog suda K. nalazi preko puta policijske stanice u K. i da su pripadnici rezervnog sastava policije noćivali u sali Opštinskog suda u K. u prizemlju, te da on lično nije imao nikakvih obaveza u zgradi policije, da nije bio prisutan prilikom privođenja svjedoka D.M. i S.L. i njihovog lišenja slobode, te da nije bio prisutan na predjelu od zgrade Opštine do zgrade Policijske stanice u K. prilikom lišavanja slobode svjedoka M.S. i da nije bio angažovan ni na poslovima obezbjeđenja objekta Osnovne škole N.M. u K. u navedenom periodu. Na pitanje Kantonalne tužiteljice navodi da je bilo privođenja civila bošnjačke nacionalnosti ali od strane Korpusne policije i Crvenih beretki i da je on tada prolazio pored zgrade policijske stanice K. ali da u zgradu nije ulazio. Tvrdi da je S.D. ubijen u mjestu K. i da mu nije poznato ko je istog ubio ali mu je poznato da ga je ubio pripadnik paravojnih formacija te da u naselju K. živi muslimansko stanovništvo i da on nije vidio da su civili D.M., S.L i M.S. privedeni. Nadalje optuženi navodi da je njegovo radno mjesto kad je dežurao ispred zgrade Policijske stanice K. bilo, gledano od banke, ispred banke prema pošti a između je Policijska stanica K. i da je on tu patrolirao. Napominje da se zgrada suda u kojoj su spavali pripadnici rezervnog sastava policije nalazi preko puta zgrade Policijske stanice K. zgrada Osnovne škole „N.M.“ se nalazi pored zgrade suda i da je zgrada iste škole udaljena 50 do 100 metara od zgrade Policijske stanice K.. Navodi da nije učestvovao u privođenju građana muslimanske nacionalnosti i da je dana 27.05.1992.godine upućen da obezbjeđuje benzinsku pumpu kako je to prethodno naveo koja je od policijske stanice udaljena 3 kilometra tako da je na istom mjestu počeo raditi tog dana u 9, 10 ili 11 sati. Tvrdi da nije učestvovao u obezbjeđenju fiskulturne sale u Osnovnoj školi „N.M.“ od 25.05. do kraja maja i u junu 1992 godine. D.M. a poznaje po tome što je bio taksista i što je švercao devizama te navodi da od istog nije kupovao devize jer je njegov otac D. imao trgovinu kojem su građani donosili stranu valutu pa nije imao potrebu da kupuje devize. Poznaje iz viđenja S.L. po nadimku „K.“, zna da je on bio ugostitelj konobar ali ni sa njim niti sa D.M. nikad nije bio u zajedničkom društvu. M.S. poznaje najviše po nekim negativnim stvarima, zna da je bio karatista i da voli tuče. Misli da je M.S. prekršajno kažnjavan ali u to nije sto posto siguran.

U odbrani optuženog u dokaznom postupku i završnoj riječi nisu osporene činjenice zatvaranja stanovništva, muškaraca muslimanske odnosno bošnjačke nacionalnosti u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ u K. i prostorijama Stanice javne bezbjednosti K. iz naselja V., S., P.H., K. i drugih naselja sa područja Opštine K.. Međutim odbrana je osporila bilo kakvo učešće optuženog Galić Jove u radnjama izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret. Kada su u pitanju prigovori odbrane optuženog izneseni tokom dokaznog postupka i u završnoj riječi sud će se na te prigovore očitovati i u daljnjem toku obrazloženja presude.

U dokaznom postupku na prijedlog tužilaštva najprije su saslušani svjedoci: K.H., S.M., K.S., K.R., D.M., D.A., D.S. i S.L a nakon toga je zbog proteka vremenskog kontinuiteta od 30 dana u smislu člana 266. stav 2. ZKP FBiH uz saglasnost stranaka i branioca odlučeno da se isti svjedoci ponovo ne saslušavaju te da se njihovi ranije dati iskazi preuzmu i koriste u toku postupka, navedeni iskazi svjedoka su preuzeti a potom su saslušani svjedoci tužilaštva M.S. i T.A., uz saglasnost stranaka i branioca da se ne čitaju, izvršen je uvid u pisane dokaze koje je tužilaštvo uložilo u spis i to ovjerena fotokopija Uredbe o ukidanju dosadašnjeg Republičkog štaba teritorijalne odbrane i obrazovanju štaba teritorijalne odbrane Republike Bosne i Hercegovine („Službeni list“ Republike Bosne i Hercegovine broj: 1/92), ovjerena fotokopija Odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti („Službeni list“ Republike Bosne i Hercegovine broj: 1/92), ovjerena fotokopija Odluke o formiranju vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik srpskog naroda u BiH“, broj: 6/92), ovjerena fotokopija Zapisnika sa sjednice Kriznog štaba Srpske opštine K. od dana 13. i 14.05.1992.godine, ovjerena fotokopija Naredbe o formiranju mjesnih odbora na području opštine K. Srpske Republike Bosne i Hercegovine, Autonomna regija Krajina , opština K.“ broj: 13/92 od 04.06.1992. godine, ovjerena fotokopija Odluke o proglašenju ratnog stanja („Službeni list“ Republike Bosne i Hercegovine broj: 7/92), ovjerena fotokopija Odluke o ukidanju ratnog stanja („Službeni list“ Republike Bosne i Hercegovine broj: 50/95), ovjerena fotokopija akta Administrativne službe opštine R. - Odsjek za boračko invalidsku zaštitu broj: 03/2-83-1-1/17 od 20.01.2017. godine, kojim se potvrđuje da je Galić Drage Jovo rođen 11.08.1964. godine, bio pripadnik rezervnog sastava SJB opštine K. u vremenu od 04.04.1992. godine do 31.08.1994. godine, ovjerena fotokopija akta SJB K. sa Spiskom pripadnika rezervnog sastava milicije SJB K. koji su bili angažovani u junu 1992. godine ovjeren od strane Međunarodnog krivičnog suda u HAG-u, ovjerena fotokopija radne liste za maj i juni mjesec 1992. godine sa Spiskom angažovanog rezervnog sastava milicije SJB K. ovjereni od strane Međunarodnog krivičnog suda u HAG-u 14.10.2019.godine, Izvod iz matične knjige umrlih za Č.D. izdan u R. dana 03.11.2015.godine pod brojem:03-202-215/15, Izvod iz matične knjige umrlih za M.Z. izdan u P. dana 15.12.2014.godine pod brojem: 04-202-1-5463/14, Izvod iz kaznene evidencije za osumnjičenog Galić Jovu, Treća policijska uprava Policijska stanica K., broj:05-04/09-2-1-1-04-3-106/18 od 19.03.2018.godine i Fotodokumentacija pokazivanja lica mjesta od strane svjedoka D.S. sačinjena od strane K MUP USK broj: 54/18 od 09.05.2018. godine. Na prijedlog Kantonalne tužiteljice ponovo su saslušani svjedoci M.S.i M.R. radi razjašnjenja razlika u njihovim iskazima datih na glavnom pretresu na iste okolnosti. Uz saglasnost stranaka i branioca da se ne čitaju izvršen je uvid u zapisnike koje je je kantonalna tužiteljica uvela kao dokaze a navedeni su u tački 5. obrazloženja potvrđene optužnice i to: Zapisnik o saslušanju svjedoka S.L. u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać br. T01 0 KTRZ 0015446 13 od 24.11.2016.godine i Zapisnik br. T01 0 KTRZ 0029485 17 od 21.03.2018.godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka D.A. br. 05-04/03-5-407/18 od 06.03.2018.godine u MUP USK Bihać, Zaspinik o saslušanju svjedoka M.S. br. T01 0 KTRZ 0029485 17 od 28.11.2017.godine u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać, Zapisnik o saslušanju svjedoka D.M. br. 05-04/03-5-232317 u MUP USK Bihać od 14.12.2017.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka T.A. br. 05-04/03-5-232217 u MUP USK Bihać od 14.12.2017.godine i Zapisnik istog svjedoka br. T01 0 KTRZ 0029485 17 od 05.04.2018.godine saslušan u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać, Zapisnik o saslušanju svjedoka D.S. br. T01 0 KTRZ 0015446 13 u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać od 04.11.2016.godine i Zapisnik o salušanju istog svjedoka br. T01 0 KTRZ 0029485 17 u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać od 20.03.2018.godine, te Zapisnik o saslušanju svjedoka M.D.od 14.03.2018.godine.

Na prijedlog odbrane saslušani su svjedoci: Dž.A., C.V., T.N., V.N., B.P., M.D., M.R. i S.R., te je od pisanih dokaza odbrana u spis uvela: Odluke o neprihvatanju udruživanja opštine K. u autonomnu regiju Bosanska krajina koje su donijeli građani muslimanske nacionalnosti u mjesnim zajednicama opštine K. koje su naseljene muslimanskim stanovništvom i odluke o izdvajanju mjesnih zajednica koje su naseljene pretežno muslimanskim stanovništvom iz opštine K. i formiranju nove opštine B. K. i to mjesnih zajednica: K. i K.2,V., K.3, Z., Z. i R., D., V., H., K., P., H.1, H.2, S., C., S.2, P.H., K.-Š., E., B. i P.1 koje odluke su donesen u januaru mjesecu 1992. godine a ovjerene su u Haškom tribunalu po brojevima od 0942429 do broja 00942464. Uz to je odbrana uložila i naredbu Kriznog štaba Opštine K. sa sjednice održane 28.05.1992.godine ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00575312 kojom se pozivaju građani koji posjeduju nelegalno oružje da isto predaju 28.05.1992.godine do 14 časova, naredbu Komande odbrane Opštine K. Kriznog štaba ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00489888 kojom se produžava rok za predaju naoružanja do 29.05.1992.godine do 10 sati. Nadalje, odbrana je uložila spisak lica koja su privedeni prilikom čišćenja terena SO-e K. od 27.06.1992.godine sačinjen u SJB K. ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00489879, informaciju o radu i aktivnostima SJB K. za vrijeme borbenih dejstva na području Opštine K. ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00489819 do broja 00489838, zapisnik o saslušanju svjedoka K.R. a u istrazi u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać br. T01 0 KTRZ 0015446 13 od 05.10.2017.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K.H.u istrazi pod brojem T01 0 KTRZ 0029485 17 od 27.03.2018.godine sačinjen u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać i spisak lica koji se upućuju u logor ratnih zarobljenika M. sačinjen u SJB K. od 20.07.1992.godine.

Nakon provedenih dokaza optužbe i odbrane, cijeneći svaki dokaz pojedinačno i sve dokaze zajedno u međusobnoj povezanosti kako je to i predviđeno odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH utvrđeno je činjenično stanje kao u izreci presude. Sud je prilikom donošenja presude izvršio uvid i cijenio sve izvedene dokaze ali će se u obrazloženju presude dati osvrt samo na dokaze koji su bili od značaja za činjenično stanje u pogledu krivičnog djela i krivnje optuženog.

Nesporno je utvrđeno da je u periodu od kraja maja do kraja juna 1992. godine od strane vojske i milicije Srpske Republike Bosne i Hercegovine lišen slobode i priveden veći broj civila- muškaraca bošnjačke nacionalnosti iz sela: V., S., P.H., K. i drugih naselja sa područja Opštine K. i pritvoreni u prostorije Osnovne škole „N.M.“ u K. ili u prostorije Stanice javne bezbjednosti K.. Ove nesporne činjenice proizlaze iz iskaza svjedoka K.H., S.M., K.S., D.M., D.S., S.L, M.S., Dž.A., T.A. a i drugih svjedoka. Naime, ovi svjedoci su u svojim iskazima saglasno potvrdili da su pripadnici Vojske i MUP-a RS krajem maja mjeseca 1992. godine prisilno doveli muškarce bošnjačke nacionalnosti iz njihovih kuća iz naselja V., S., P.H., K. i drugih mjesta, i zatvarali u Osnovnu školu „N.M.“ u K. i u zgradu Policijske stanice K. gdje su ih tukli i na različite načine fizički maltretirali. Tvrde da im je tad bilo naređeno da prođu kroz „špalir“ sa pognutom glavom prema zemlji, a prilikom prolaska su ih mještani koji su se nalazili u špaliru sa jedne i druge strane udarali rukama, nogama i drvenim palicama, te da su im prilikom uvođenja u salu Osnovne škole „N.M.“ K. oduzimani lični dokumenti i novac koji su imali kod sebe i naređeno da se okrenu prema zidu pognute glave prema zemlji i da su ih i tad pripadnici policije fizički maltretirali i od njih oduzimali novac i druge predmete.

Nesporno je utvrđeno da je u vrijeme kad se desio predmetni događaj u BiH trajao rat i oružani sukob i da je odluku o proglašenju ratnog stanja donijelo predsjedništvo RBiH dana 20.06.1992.godine („Sl. list RBiH“ br. 7/92) i nesporno da je predsjedništvo RBiH donijelo i odluku o ukidanju ratnog stanja 22.12.1995.godine („Sl. list RBiH“ br. 50/95).

Na osnovu iskaza svjedoka K.H., T.A., Dž.A., T.N., V.N. i drugih svjedoka te drugim provedenim dokazima utvrđeno je da su u inkriminisano vrijeme Vojska RS-a i MUP Srpske Republike BiH preuzeli vlast na području Općine K., da su građani muslimanske nacionalnosti udaljeni za radni mjesta iz SJB K., da je izvršena mobilizacija vojno sposobnih muškaraca lica Srpske nacionalnosti, uspotavljeni punktovi na kojim je vršena kontrola nesrpskog stanovništva, te je bilo određenih manjih borbenih dejstava u periodu oko 27.05.1992.godine. Nesporno da je dana 28.05.1992.godine izdata Naredba Kriznog štaba Opštine K. građanima muslimanske nacionalnosti u K. da predaju oružje do 29.05.1992.godine do 10 sati, i da su nakon toga građani muškarci muslimanske nacionalnosti privođeni i zatvarani u prostorije Osnovne škole „N.M.“ i u zgradi Stanice javne bezbjednosti K..

Svjedoci K.H., T.A. i Dž.A. saglasno navode da su oni u proljeće 1992.godine bili u aktivnom sastavu policije u Stanici javne bezbjednosti K. i kao aktivni policajci su radili sve do početka ili polovine maja 1992.godine kada su pozvani u Policijsku stanicu K., svi muslimani i Hrvati, da daju izjavu o lojalnosti tadašnjoj miliciji Srpske Republike BiH, ali niko od muslimana niti Hrvata nije potpisao takvu izjavu, pa su im oduzeli oružje, opremu, uniforme i poslali kući, tako da do kraja maja pa na dalje nisu više bili aktivni policajci i nisu radili. Navode da je vojska počela prolaziti kroz selo i da su otpočela ratna dejstva. Krajem maja pozvani su svi muškarce da dođu u K. i uzmu potvrde o slobodnom kretanju a zatim su pritvoreni. Po dolasku pred Osnovnu školu „N.M.“ u K. morali su proći kroz „špalir“ u kojem su bili rezervisti, žene i drugi mještani te su prolazeći kroz špalir dobivali batine do ulaska u školu. Iskazi ovih svjedoka potkrijepljeni su iskazima svjedoka S.M., K.S., K.R., D.M., D.S. i S.L.koji saglasno navode da su i oni pozvani da dođu u Osnovnu školu „N.M.“ i da su u kritično vrijeme po dolasku morali proći kroz „špalir“ koji su sačinjavali rezervisti i mještani K. Srpske nacionalnosti koji su ih tukli dok su prolazili kroz špalir a po ulasku u Osnovnu školu „N.M.“ i u fiskulturnoj sali su ih pripadnici policije i Srpske vojske tukli i fizički maltretirali.

Nadalje i svjedoci odbrane T.N. i S.R. saglasno navode da su građani nesrpske nacionalnosti privođeni u Osnovnu školu N.M. u K. u kritično vrijeme i da su ispitivani. Svjedok S.R. navodi da su ispitivanje građana muslimanske nacionalnosti vršili inspektori T.Ž., C.D. i T.N.. Svjedok T.N. iskazuje da je i on učestvovao u ispitivanju kad je počelo masovnije dovođenje građana nesrpske nacionalnosti a prilikom ispitivanja nastojalo se saznati ko od istih posjeduje oružje, ko je držao straže, ko je pripadnik neke od političkih stranaka i ko je organizovao oružane grupe. Čuo je, da je nakon ubistva S.D.objavljen zvanični poziv od strane vlasti u K. da se preda naoružanje a to je bilo prije privođenja lica nesrpske nacionalnosti u prostorije Osnovne škole „N.M.“ u K.. Tvrdi da su među privedenim bili lica muslimanske nacionalnosti iz mjesta P.H., D., V., S., K. i drugih mjesta. Poznato mu je da je bilo privedeno i lice D.S. po nadimku „T.F.“ a istog je on kao pripadnik policije i ispitivao. Poznato mu je da je privođen i S.L. zvani „K.“ ali ga on nije ispitivao. Svjedok S.R. izjavljuje da je on vidio da su pripadnici policije Č.D. i V.S. tukli zatvorene civile na stepenicama ispred SJB K. u kritičnom periodu kad su provođeni u grupama po 3 ili 4 civila u zgradu SJB K. na ispitivanje kod T.Ž., C.D. i T.N..

Svjedoci T.N., N.V., M.D. i M.R. saglasno navode da je dana 27.05.1992.godine poginuo S.D.i da je nekoliko pripadnika policije ranjeno na području između s. R.1 i K. općina K. na koje su pripadnici Teritorijalne odbrane Opštine B.K. pucali. Svjedoci V.N. i M.R. saglasno navode da je u maju mjesecu 1992 godine bezbjednosna situacija na području Opštine K. bila narušena zbog nacionalnih tenzija i zbog problema sa rezervnim sastavom JNA jer su se tad izvodile vojne aktivnosti u R.Hrvatskoj i Sloveniji i da je tada formiran interventni vod u čijem sastavu se nalazilo 15 policajaca SJB K. radi spriječavanja masovnog narušavanja

javnog reda i mira i radi spriječavanja incidenata od vojnih rezervista koji su dolazili sa ratišta u Hrvatskoj i R.Sloveniji i da su pripadnici te interventne jedinice policije bili samo lica srbske nacionalnosti izuzev D.J. i M.Z. koji su bili Hrvati. Svjedoci V.N. i M.R. saglasno navode da su oni zajedno sa S.D., K.M., B.M. i D.Ž. te još dvojicom rezervista došli na put prema K. i da je na njih na lokalitetu između naselja R.1 i K. otvorena vatra iz puško mitraljeza i drugog vatrenog oružja te da je tad poginuo S.D. zvan „D.“ i da su V.N. i D.M.1 teško povrijeđeni. Svjedoci V.N., M.R. i M.D. saglasno navode da je bezbjednosna situacija u općini K. krajem 1991. godine i u proljeće 1992. godine pogoršana i da je došlo do tenzija na nacionalnoj osnovi i netrepeljivosti. U aprilu mjesecu 1992. godine aktiviran je rezervni sastav policije koji je formiran u jesen 1991. godine zatim su uspostavljeni punktovi krajem aprila i početkom maja mjeseca 1992. godine u naseljima P.H. i V. Opština K. na kojima su ostali samo policajci lica Srbske nacionalnosti. Svjedok M.D. iskazuje da je on kao policajac SJB K. Srbske Republike BiH dežurao na punktu u V. i da je dana 27.05.1992.godine čuo pucnjavu kad je poginuo S.D. na lokalitetu između naselja R.1 i K.. Iskazuje da je u maju 1992. godine otvorena paljba na kolonu od 3-4 autobusa i 2 ili 3 vojna kamiona na području naselja P.H. u kojima su se nalazili mladi vojnici starosti od 18-19 godina bez naoružanja među kojima se u svakom autobusu nalazilo do 40 mladih vojnika uslijed koje paljbe je i nekoliko vojnika ranjeno. Svjedok V.N. iskazuje da je F.O. bio načelnik teritorijalne odbrane bosanskog TO Opštine K. i da je komanda TO štaba bila u naselju P.H. u prostorijama mjesne zajednice gdje se dežuralo i da su imali telefonsku vezu.

Svjedok C.V. navodi da je krajem maja 1992. godine bio angažovan u Jugoslovenskoj narodnoj armiji, da je u to vrijeme u maju 1992. godine došao Umprofor, pripadnici formacije iz Francuske na područje SAO Krajine radi razgraničenja između Oružanih snaga Hrvatske i Oružanih snaga SAO Krajine u Hrvatskoj i da je bio angažovan na realizaciji odlaska pripadnika Juglovenske narodne armije sa teritorija SAO Krajine – B., K.1 i drugih područja te da su pripadnici JNA napustili područje Hrvatske i upućeni su u B.. Prilikom odlaska pripadnika JNA bio je angažovan da prati kolonu od 5 autobusa pripadnika JNA sa područja SAO Krajine do aerodroma M. u B.L. tako da je bio u pratnji navedenih autobusa od B.1 prema navedenom aerodromu u B.L. i da je na putu prema K. dok su prolazili kroz mjesto B.2 na njih zapucano i otvorena rafalna paljba po autobusima pri čemu su oštećene gume autobusa i oštećeni autobusi u kojima je vršen prevoz pripadnika JNA da je tu bilo ubijenih i ranjenih pripadnika JNA.

Iz Odluka mjesnih zajednica Opština K. o neprihvatanju udruživanja opštine K. u autonomnu regiju Bosanska Krajina i formiranja nove Opštine B.K. ovjerene u Haškom tribunalu pod brojem 00942492 do 00942464 koje mjesne zajednice su naseljene pretežno muslimanskim stanovništvom i to mjesne zajednice: K. i K. 2,V., K.2, Z., Z. i R., D., V., H., K., P., H.1, H.2, S., C., S.2, P.H., K.-Š., E., B. i P.1, nesporno je utvrđeno da su građani muslimanske nacionalnosti iz navedenih mjesnih zajednica donijeli odluku o neprihvatanju udruživanje Opštine K. u autonomnu regiju Bosanska Krajina i donijeli odluku da se navedene mjesne zajednice izdvoje u novoformiranu Opštinu B.K.. Iz Naredbe Kriznog štaba Opštine K. sa sjednice održane 28.05.1992.godine ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00575312 nesporno je utvrđeno da su građani muslimanske nacionalnosti na području K. a koji posjeduju nelegalno oružje pozvani da isto predaju 28.05.1992.godine do 14 časova, a iz Naredbe Komande odbrane Opštine K. Kriznog štaba ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00489888 utvrđeno da je produžen rok za predaju naoružanja do 29.05.1992.godine do 10 sati. Ove činjenice i okolnosti među strankama nisu sporne.

Iz informacije o radu i aktivnostima SJB K. za vrijeme borbenih dejstava na području Općine K. Srpske Republike BiH ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00489819 proizilazi

da su u istoj sadržana saznanja o bezbjednosnoj situaciji u Opštini K. za period od juna mjeseca 1991. godine do kraja jula 1992. godine vezano za nabavku naoružanja i usložnjavanja bezbjednosne situacije na području Opštine K., saznanja o aktivnostima muslimanske Teritorijalne odbrane B.K., nabavka naoružanja, otkrivanje i oduzimanje nelegalnog oružja i kanala za nabavku naoružanja, problem organizovanog napuštanja područja Opštine K. sa ocjenom aktivnosti SJB, koje okolnosti među strankama nisu sporne.

S obzirom na navedene okolnosti u krivično pravnom smislu ovaj sud prihvata da je na tom području postojao oružani sukob između jedinica Teritorijalne odbrane RBiH a kasnije Armije RBiH i Vojske Srpske Republike BiH a kasnije Republike Srpske kao bitnog obilježja krivičnog djela Ratnog zločina. S tim u vezi treba naglasiti da se elementi oružanog sukoba ne cijene isK.ivo po tome da li se u mjestu učinjenja krivičnog djela vodi oružana borba između zaraćenih strana, nego se cijeni niz okolnosti koje su bitne za izvođenje zaključaka o tom obilježju predmetnog krivičnog djela. Prema tome, područje na kojem se konkretno odvijaju borbe, ne poklapa se nužno sa geografskom zonom na koju se primjenjuje ratno pravo. Ono se primjenjuje na čitavoj teritoriji zaraćenih država, odnosno u slučaju internih oružanih sukoba, na čitavoj teritoriji jedne od zaraćenih strana, nezavisno od toga da li se na tom mjestu stvarno vode borbe. Dakle, kršenje zakona i običaja ratovanja mogu se počiniti u vrijeme i na mjestu gdje ne samo da nema većih borbenih dejstava, već i na mjestu gdje se ne vode nikakve borbe.

Nesporno je da optuženi Galić Jovo ima nadimke „Bubrin“ i „Jovica“ i nesporno da je on u kritičnom periodu bio pripadnik rezervnog sastava Milicije SJB K. MUP-a Srpske Republike BiH. Ove nesporne činjenice su utvrđene na osnovu Spiska pripadnika rezervnog sastava milicije SJB K. koji su bili angažovani u junu 1992. godine i Radne liste za maj 1992. godine – septembar 1993. godine koji su ovjereni u Haškom tribunalu 14.10.2019.godine u kojem spisku rezervnih policajaca za juni 1992. godine je Galić Jovo evidentiran pod brojem 11. a u Radnoj listi rezervnih policajaca za maj mjesec 1992. godine evidentiran pod brojem 30. i u Radnoj listi za juni mjesec 1992. godine evidentiran pod brojem 11. Uz to ove nesporne činjenice proizlaze i iz iskaza svjedoka koji su saslušani u toku krivičnog postupka i na osnovu iskaza optuženog datog u svojstvu svjedoka u kojem optuženi i sam navodi da je on u rezervnom sastavu MUP-a Republike Srpske – SJB K. bio angažovan od septembra mjeseca 1991. godine i da je do kraja rata radio u SJB K. te da je u međuvremenu dobio i stalni radni odnos u SJB K. na poslovima policajca, a ove okolnosti nisu osporene ni od strane odbrane.

Da je optuženi Galić Jovo u vremenskom periodu od kraja maja do kraja juna 1992. godine, nakon što je od strane vojske i milicije Srpske Republike Bosne i Hercegovine lišen slobode i priveden veći broj civila muslimanske nacionalnosti izs.V., S., P.H., K. i drugih nasilja sa područja Općine K. te pritvoreni u prostorije Osnovne škole „N.M.“ u K.u i u prostorije Stanice javne bezbjednosti K., zajedno sa M.Ž. zv. „S.“ koji je nedostupan državnim organima gonjenja, M.Z.i Č.D. (međuvremenu preminuli) i drugim nepoznatim pripadnicima Vojske i MUP-a Srpske Republike BiH prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao nanoseći im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta te im oduzimao novac i druge stvari koje su imali kod sebe, utvrđeno je na osnovu iskaza svjedoka: K.H., T.A., Dž.A., S.M., K.S., D.M., D.S., M.S. i S.L, a djelimično i na osnovu iskaza svjedoka K.R. a u dijelu koji sud prihvata. U ovom dijelu obrazloženja sud će se ograničiti samo na radnje optuženog koje je izvršio zajedno sa M.Ž. zvani „S.“, M.Z. i Č.D..

Da je Č.D. preminuo utvrđeno je na osnovu izvoda iz matične knjige umrli br. 03-202-215/15 od 03.11.2015.godine Opštine R. iz kojeg proizlazi da je isti preminuo dana

04.01.2010.godine, a da je i M.Z.preminuo dana 26.03.2013.godine utvrđeno je na osnovu izvoda iz matične knjige umrli broj 04-202-1-546314 od 15.12.2014.godine Opštine P..

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka K.H.** kad navodi da je dana 30.05.1992.godine ili 31.05.1992.godine priveden i zatvoren u Osnovnoj školi „N.M.“ i da je vidio optuženog Galić Jovo, zvani Bublin, koji je bio u rezervnom sastavu milicije. Pored njega je bilo još rezervista vojnika i bio je M.Ž. zvani „S.“. Optuženi je njemu kao i drugim dovedenim licima, oduzeo sva dokumenta, novac koji su imali uz sebe i odveo ih u salu od škole. Nakon izvjesnog vremena pozvali su ga da izađe, a prije toga su tukli njegovog brata. Tu gdje je ušao naređeno mu je da se okrene leđima prema zidu, pa su ga počeli tući. Prvo je stajao pa bi ga srušili i tukli na podu. Nije vidio da ga je optuženi tukao, ali zna da su ga tukli cijelu večer. Njih nekoliko vraćalo se u salu da tuku njegove komšije, prijatelje, a poslije su mu rekli da ga je između ostalih tukao i optuženi. Tukli su ga cijelu noć, krv mu je išla iz usta, ušiju i nosa, ujutro su ga ubacili u autobus, odvezli u školu na S.2. Poslije su išli na M., neki su išli pješice ali on nije mogao, jer je bio pretučen, pa su ga opet ubacili u autobus, koji je tamo vozio. To se sve dešavalo krajem maja 1992. godine, tačnije 30. ili 31. maja 1992.godine. U sali u K., zatekao je svoje komšije, brata i zeta. Od komšija je vidio B.A., D.M.2, ne može ih se sviju sjetiti, ali su bili iz P.H., V.1 i K.. Pritvorena lica su svi bili civili, niko nije imao uniforme. Pritvorene civile su čuvali vojnici rezervisti i rezervisti milicionari tadašnje milicije, u plavim uniformama, u čijem je sastavu bio i optuženi Galić Jovo. Zatvoreni civili su sjedili pognute glave, neki su izvođeni na ispitivanje, a neki su ostajali do prozivke. I njega su taj put izveli na ispitivanje, izveli su ga iz sale u hodnik i počeli ga tući, s tim da se morao okrenuti prema zidu. Na ulazu u Osnovnu školu „N.M.“ su bili optuženi Galić Jovo i Ž.M., a bilo je tu još rezervista vojnika, koji su ga tukli nogama, čizmama. Nakon što je pretučen imao je mnoge posljedice, kasnije je dobio i moždani udar. Lično mu je optuženi Galić Jovo uzeo dokumente, koje imao kod sebe, vozačku i ličnu kartu i novac i ništa mu nije vraćeno. U školi u S.2, vidio je D.M. taksistu iz K. koji je bio pretučen, plakao je, i bio sav izudaran. M. je pokazao veliku ranu na dijelu stomaka i rekao da mu je to sa nožem napravio M.Ž. zvani „S.“, te rekao da ga je pored „S.“ tukao i optuženi Galić Jovo zajedno sa „S.“. Isti svjedok je više puta ponovio da sigurno zna da je Galić Jovo bio na ulazu u Osnovnu školu „N.M.“ i da mu je uzeo lične dokumente i novac.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka T.A.** kad navodi da je početkom maja 1992.godine živio u K. i stanovao u zgradi, u blizini Stanice javne bezbjednosti K.. Radio je kao aktivni policajac SJB K., sve do proglašenja R. Srpske Krajine, a početkom maja mjeseca 1992. godine su ga razdužili, te je ostao bez posla. Krajem maja 1992. godine pozvan je na ispitivanje u SJB K., gdje je krvnički premlaćen od strane isljednika iz B.L.. Tada su mu odredili i kućni pritvor, pa su ga svako sat vremena pozivali iz stanice policije K. na telefon, te je morao izlaziti na balkon da ga vide jer mu je bilo ograničeno kretanje i na taj način je izvršavana mjera kućnog pritvora. U vezi privođenja civila muškaraca muslimanske nacionalnosti pred zgradu Policijske stanice K. navodi da ne zna kad je to vremenski tačno bilo ali da zna da je on premlaćen krajem maja 1992. godine i da su civili poslije toga privođeni i zatvarani u prostorije Policijske stanice K., navodi da je iz stana u kojem je živio na adresi ul. M.T. br. 68 na četvrtom spratu zgrade – četvrta etaža a koji se nalazi u blizini Stanice javne bezbjednosti K. gledao nehumano ponašanje bivših kolega policajaca, što aktivnih, što rezervnih prema civilima, jer je direktno iz stana mogao vidjeti šta se dešavalo kada su dovodili civile. Tvrdi da mu je lično poznat optuženi Galić Jovo i da je on bio njegov prijateljni komšija koji je stanovao oko nekih 250 metara od njegove kuće i da je Jovin brat išao snjim u školu a poznaje i njegovog oca D.. Navodi da je optuženi zajedno s njim radio u Policijskoj stanici K. kao rezervni policajac sve dok on nije udaljen sa posla. Iskazuje da su policajci Galić Jovo rezervni policajac i M.Z.i Č.D. aktivni policajci tukli zatvorena lica sa gumenim palicama i telefonskim kablom.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka Dž.A.1**, koji je na glavnom pretresu saslušan u svojstvu svjedoka na prijedlog odbrane kad navodi da je on zajedno sa svojom dvojicom braće lišen slobode 31.05.1992.godine i da su odvedeni u L. a zatim je sa drugim mještanima iz naselja S., P.1, P.H., V. i K. bio pritvoren u fiskulturnoj sali Osnovne škole „N.M.“ u K.. Tvrdi da ga je po izlasku iz autobusa a prije ulaza u školu sa drvenom toljagom udario M.Ž. zv. „S.“ i to tri do četiri puta. Navodi da je optuženog Galić Jovu vidio samo jednom na hodniku škole kad je izvođen na umivanje. Za optuženog Galić Jovu navodi da je tada imao dva spremnika puna municije na sebi i da je bio jak, snažan i imao preko 120 kilograma težine i da ga je optuženi Galić Jovo tada udario nekim predmetom palicom ili crnim kablom i da je on od tog udarca počeo da gubi svijest. Upečatljivi su mu ostali redenici što ih je optuženi imao na sebi. Tvrdi da je Galić Jovo na sebi imao jaknu od rezervne policije. Optuženog je svjedok Dž.A.1 na glavnom pretresu upitao: “Zašto me onako izudara“. Uz to svjedok Dž.A. navodi da je on dok je boravio u Sali Osnovne škole „N.M.“ vidio izvjesnog K. koji je bio teško pretučen tako da mu je curila krv iz nosa pa su ga policajci natjerali da svoju krv poliže što je i učinio.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka S.M.** kad navodi da je u proljeće 1992.godine radio u dječijem obdaništu u K., i da je prilikom početka rata dobio otkaz, pa se vratio u S.. Krajem maja 1992.godine srpska vojska, obučena u uniforme, naoružana, hapsi stanovnike S., muslimane, pa ih negdje 100-ak odvodi transporterom u fiskulturnu salu u S., gdje je već bilo 100-ak zarobljenih muslimana. Istovremeno pored zgrade je gorjela vikendica učitelja G., ubijena su dva civila M.H. i A.S.. Sutradan su ih utrpali u dva autobusa, te ih vozili kroz padine G., pa na L. i na kraju u K., gdje su parkirali autobuse kod Općine u centru K.. Od tog mjesta gdje su parkirali autobuse nekih 70 do 100 m bio je udaljen ulaz u fiskulturnu salu, a tu je bio i špalir kroz koji su morali proći, pa su dobivali batine po leđima prolazeći kroz špalir u kojem su bili ne samo srpski vojnici nego i žene. Svi su ih tukli naoružani palicama, kablovima. Kad su ušli u salu na ulazu je već bilo puno krvi, ležalo je 5-6 do 10 ljudi u besvjesnom stanju u krvi. Onda su počeli odvoditi jednog po jednog, njega su odveli u jednu prostoriju, misli da je to prije bila prostorija za nastavnike i dobro ga namlatili. Nije vidio ko je to učinio, vidio je samo čizme i čuo psovke. Poslije je čuo da ga je jedan osoba sa prezimenom D., za kojeg je čuo da je radio u robnoj kući u K. kao trgovac, izvukao od njih u salu. Iskazuje da su pritvorene osobe tukli vojnici u vojnim uniformama i policajci u uniformama rezervne policije, te da su u školskoj sali pored njega bili njegov brat i komšije Dž.S., Dž.F., uglavnom ljudi iz dijela S. - D.B.. Dakle, poslije tog tretmana, autobusi su dolazili po njih i vodili ih u S.2 u fiskulturnu salu od škole. I tu je bio špalir, kojom prilikom ga je „S.“ udario po leđima. Iskazuje da je po dolasku u Osnovno školu S.2 razgovarao sa D.M. i da mu je M. tada rekao da je pretučen u navedenoj osnovnoj školi. Branilac optuženog je prilikom unakrsnog ispitivanja ovog svjedoka S.M. konstatovao da ovaj svjedok ni u istrazi ni na glavnom pretresu nije spomenuo Galić Jovu i da je korektno svjedočio što ukazuje da odbrana nije imala primjedbi na iskaz ovog svjedoka.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka K.S.** kad navodi da je u proljeće 1992.godine živio u selu C. opština K.. Kad je agresija počela sa svojim komšijama je pobjegao u šumu i da je krajem maja po njih došao komšija Srbin M. i izvjesni H., da se predaju i da siđu u s. N., što su i učinili, gdje je došao autobus pa su odveženi u K.. Bilo je oko 60 C. koji su se predali i to srpskoj vojsci i rezervnom sastavu policije. Kad su počeli izlaziti ispred Osnovne škole „N.M.“ bio je špalir s jedne i druge strane, dug od oko 30-50 metara u kojem je bilo i žene i djece, koji su ih udarali kada su prolazili sve do ulaza u salu osnovne škole gdje je bio mali hodnik. Tu su ih pretresali, tako što bi naredili da rašire noge, ako se vrtiš udare po nogama. Onda povade sve iz džepova, satove i pobaca ih. Njemu su uzeli novčanik sa nešto dinara i burmu od majke, a nije vidio koja ga je osoba pretresala, jer nije smio gledati. Dalje je sproveden u salu gdje je

bilo 300-400 ostalih ljudi. Pri dolasku u salu redali su se po 10 ljudi u kolonu i tako sjedali na pod ili na koljena sa rukama na vratu i čekali bi svoj red za ispitivanje. Njega je ispitivao T.G., kojeg nije lično poznao, ali su mu ostali rekli da je to T.G.. Stavio je ruke na stol, a T. ga je palicom udario po rukama i ispitivao zašto je pobjegao u šumu, a onda ga je još jedan vojnik udario palicom po rukama. Nakon ispitivanja vratili su ga u fiskulturnu salu gdje je smješten na desnu stranu. U sali je nakon ispitivanja bio cijeli dan i onda je navečer autobusom prebačen u osnovnu školu u S.2. Navodi da je čuo da je tu bio i optuženi Galić Jovo, ali ga on tada nije poznao, to je čuo od 300-400 ljudi po logoru. U Sali u Osnovnoj školi u S.2 je vidio i D.M. i primjetio da je isti pretučen, bio je na strunjači sav krvav po leđima i nije imao na sebi majice. M. je poznao od ranije kao taksistu i švercera deviza. Prilikom unakrsnog ispitivanja od strane branioca optuženog svjedok je izjavio da je krajem maja na području K. zarobljeno sedam vojnika Srbske vojske koji su predati u komandu u K. a zatim su mještani muslimanske nacionalnosti iselili svoje porodice iz C. prema K.. Tvrdi da je u Osnovnu školu „N.M.“ došao 31.05.1992.godine. Prilikom ispitivanja navedenog svjedoka branilac optuženog nije osporio njegov iskaz.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka K.R.** u dijelu kad navodi da je 28.maja 1992.godine predao lovačku pušku u SJB K. i kad tvrdi da je on nakon toga zajedno sa drugim licima muslimanske nacionalnosti otišao u koloni pješice do naselja R., a zatim autobusom iz R. prevežen u Osnovnu školu u K.. Smjestili su ih u školsku halu i tu su ih ispitivali. Vidio je da su ljude tukli vojnici u maslinastim i policajci u policijskim uniformama. Njega je lično tukao Zoran iz R., slomio mu dva rebra te da je sutradan 29.05.1992.godine napustio je tu salu, jer je u popodnevnom satima sjeo u autobus i otišao za S.G.. Na pitanje branioca optuženog svjedok K.R. je izjavio da je ispitan 28.05.1992.godine u Osnovnoj školi „N.M.“ u K. a zatim otišao u S.G. 29.05.1992.godine i naveo da je prije odlaska u S.G. 29.05.1992.godine vidio S.M.. Branilac je svjedoku predočio zapisnik iz istrage sačinjen 05.10.2017.godine u kojem je svjedok naveo da je od drugih mještana u sali odnosno dvorani primjetio S.L, M.S., D.S. i D.M., a potom je na pitanje branioca svjedok izjavio da poznaje L. i S. i da je on u tužilaštvu izjavio ovo što mu je predočeno. Nakon toga je branilac svjedoku predočio da je S.M. doveden u salu navedene škole kasnije a M.S. je lišen slobode 04.06.1992.godine na M.p., a svjedok je izjavio da on Mujagu u sali osnovne škole nije vidio, te da M.S. ne poznaje. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka K.R. u dijelu kad navodi da je u Osnovnoj školi „N.M.“ vidio M.S. jer je isti lišen slobode kasnije pa ga svjedok K.R. nije mogao vidjeti u Osnovnoj školi „N.M.“ a uz to svjedok K.R. je prethodno u svojoj izjavi naveo da je 29.05.1992.godine napustio salu Osnovne škole „N.M.“ i oputovao u S.G. što ukazuje da je ovaj dio njegovog iskaza u suprotnosti sa dijelom njegovog iskaza koji sud prihvata a u suprotnosti je i sa drugim dokazima koje sud prihvata jer i iz drugih iskaza svjedoka proizlazi da je M.S.lišen slobode kasnije a to ukazuje da je K.R. prije toga već bio u S.G..

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka oštećenog D.M.** kad navodi da je do 30. ili 31. maja 1992.godine živio i radio u K. kao taksista i da je 31.05.1992.godine uhapšen od strane pripadnika policije MUP-a SJB K. gdje je zadržan dva do tri sata, pa je odveden na ispitivanje u Osnovnu školu „N.M.“ u K. gdje je proveo noć ili dvije, a zatim prebačen u Osnovnu školu u S.2 a iz S.2 za M.. U vezi sa sigurnosnom situacijom u selu P.H. u proljeće 1992.godine, navodi da se u to vrijeme spremao rat, da su tu bile prisutne jedinice crvene beretke i rezervni sastav policije koji su ljude odvodili u MUP pod izgovorom da trebaju dobiti potvrdu za slobodno kretanje. I on je sa svojim ocem otišao u V.1, gdje ga je ispitivao komandant D.V. i B.Ć.. Po tom su došli autobusi iz pravca S., koji su išli prema K.. U jednom od autobusa sjedio je A.Dž.1, komandir policije K.. Ispred autobusa je išao policijski Golf kojeg je vozio V.S.policajac iz K., koji mu je rekao da mora s njim u glavni MUP K.. Kada je ušao u MUP K., tu je bio V.K.

sekretar MUP-a, koji je odmah shvatio da ga S. pokušava spasiti, pa je pozvao S. na sprat, a on je ostao dole, pa su ga odmah počeli tući. U zgradi policije ga je ispitivao M.B. i još dvojica, a svi su bili u uniformama. Pitali su ga ko je išao bijelim Golfom u K. po oružje. M.B. je polio po njemu vodu, a onda je naredio drugom licu da ga tuče palicom po mokroj košulji. Tu je bio dva tri sata, u kojem se vremenu dva puta onesvijestio. Obzirom da je bio u košulji, jakna je bila pored njega i kad su ga prestali tući M.B. je rekao da uzme jaknu i da ga vode u salu sa ostalim ljudima. Kad je doveden u fiskulturnu salu u školi „N.M.“ u K. tu je još bilo 100-150 ljudi i svi su sjedili na podu sagnute glave. Tvrdi da mu je prišao Galić Jovica sin D. B., koji je držao trgovinu i odveo ga u posebnu kancelariju, sobu, gdje je još bio N.O., konobar na autobuskoj stanici i T.G.. Galić Jovo mu je opsovao ustašku majku i pitao za pare što je s njima švercovao. Rekao je da nema novac pa ga je Galić Jovo odmah počeo tući i to toliko jako da ga je odmah izvrnuo i nastavio ga tući nogom u leđa i bubrege. Sav je bio smotan a on ga je „nabijao“ i tražio novac, govoreći da zna da je švercovao markama i šilingama i da mu mora dati novac. Galić Jovu je poznavao od ranije jer je bio rezervni policajac a tada je bio obučen u plavu uniformu. Pored Galić Jove tukao ga je i M.Ž. a uslijed tuče se onesvijestio. Na sebi je imao jaknu od teksasa u koju mu je žena ušila 1.800,00 njemačkih maraka, koje mu je Galić Jovo zajedno sa jaknom oteo. Kad su ga vratili u salu ponovno je došao Galić Jovo i tukao ga u sali. U fiskulturnoj sali je bio jednu - dvije noći, a onda je autobusom prebačen u S.2, pa na M.. Od zadobijenih povreda je imao zdravstvenih problema. Postavio je imovinskopravni zahtjev za pretrpljeni strah, te za oduzeti novac od 1.800,00 njemačkih maraka. Izjavio je da mu je bilo krvavo oko, nos usta, dakle bio je krvav po glavi, leđima i donjem dijelu tijela i da mu je te povrede nanio optuženi Galić Jovo, tukao ga je šakom po glavi, 10-11 puta i nogama obuvenim u vojničkim čizmama od kojih udaraca je padao sa stolice na kojoj je sjedio. Odmah ga je počeo udarati kad je došao u salu i onda je tako nastavio u prostoriji u koju ga je odveo iz sale. Tu je sjedio na stolici, pa je od udaraca pao sa stolice, gdje ga je optuženi sa nogama na kojima je imao vojničke čizme, nastavio tući u bubrege i kičmu, tražeći novac. Od udaraca je padao i u nesvijest. U M. i S.2 je otišao u crvenom džemperu a jakna je ostala kod Galić Jove a taj džemper je bio na njemu sav krvav i strgan, pa ga je kasnije bacio. Sud je cijenio i prihvatio iskaz ovog svjedoka i na okolnosti kad navodi da je u školskoj sali bilo pritvorenih ljudi iz K., D. i G.H., P.H., K., S., V.1.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka D.S.** kad navodi da je u proljeće 1992.godine živio u opštini K., mjesna zajednica V., P.H., gdje se bavio sam se ugostiteljstvom. Bio je konobar u vlastitom lokal, koji se zvao „K.“. U maju 1992. godine lokal je prestao raditi zbog ratnih dešavanja. Naime, negdje 91' godine Srbi su preuzeli opštinu K., policiju, radio stanicu i sve ostalo, Muslimani su otišli sa posla, vraćeni su kućama. Srbi su bili vidno naoružani i situacija je bila nikakva, narod se grupisao svi na svoje strane. On je sa svojom porodicom bio u P.H., ali je prestao izlaziti u grad, jer su bili silni punktovi, crvene beretke, kretanje je bilo skoro onemogućeno. Onda su jedan dan pozvani da predaju oružje. Mislio je kad predaju oružje da će dobiti potvrdu za slobodno kretanje, ali to nije bilo tako. Poziv za predaju naoružanja upućen je radio stanicom K., pa je zajedno sa tečićem J. krenuo prema školi u V.. Međutim njegova majka je rekla da idu u K., jer su njegov otac i brat odvedeni tamo, pa se vratio. Desetine ljudi je tada ubijeno na V., a prije nego će krenuti za K. sreo je Č.B., svog učitelja. Dakle, krenuo je za K. i tu je naišao na neku grupu D., a onda ih je P.B. iz B.2 od OŠ „R.S.V.“ odvezao pred OŠ „N.M.“ u K.. Tvrdi da im je P. psovao tursku majku. Kad su došli pred školu, odnosno fizičku salu te škole tu je već vidio grupe uglavnom muškaraca, koji su pretresani i vidio je Galić Jovu. Pošto je bio na kraju kolone, čekao je svoj red i vidio je da Galić Jovo udara ljude, uzima pare i zlato. Tvrdi da je pored Galić Jove bila klupa i kanta za smeće, u koju su bacani dokumenti. Ispred njega je u špaliru bio Č.P. koji je bio pogrbljena osoba a njega je Galić udario u grbu u leđa i opsovao tursku mater. Svi što su došli s njim autobusom dobili su porciju od

Jove, neko šaku, neko dvije, a uz to im je Jovo oduzimao novac. Iskazuje da je njega Galić Jovo udario, uzeo mu pare i novčanik i bacio njegove dokumente u smeće. Onda je slijedio špalir u kojem su ih udarali sa svih strana, posebno je udarao Srbin kojeg su zvali „K.“. Galić Jovu je poznavao od prije, ali vizuelno. Poznavao mu je oca, jer je Galićev otac bio dobar sa njegovim ocem. Kada je vidio Galić Jovu ispred sale on je bio u plavoj debeloj uniformi rezervnog sastava policije. U sali je bila klaonica, krv je lila, psovala se majka turska, puške su bile uprte u ljude, sijevale su pesnice. U koloni što je izašlo iz njegovog autobusa bilo je 40-50 ljudi. Lijevo i desno bile su grupe ljudi koji su također krenuli da se predaju iz zaseoka P.H., V., V.2 i H.3. Iako je stajao sa glavom prema dole i rukama na leđima, kada se začuje vrisak ili pomaganje, pogledao bi šta se dešava i opet spustio glavu. Prvi udarac mu je zadao optuženi u zatiok a od tog udarca je posrnuo, pridigao se i onda mu je oduzet novčanik. Tvrdi da je optuženi novac stavljao u džepove i u majicu. U novčaniku nije bilo puno novca, ne zna tačno koliko, ali zna da su bili dinari. Dalje je išao kroz špalir prema sali. Tu su bile razne formacije od crvenih beretki, nekakvih šarenaca, udarali su nogama, pendrecima. Od ljudi koji su zatvoreni u salu, tu je vidio braću D., pa familiju D., te P.. Osim Galić Jove tu je vidio i „B.“ iz K., koji je bio u rezervnom sastavu policije. Od uniformisanih lica tu je još bio N.Š., ali je bio fer i korektan, jer im je donosio vode iz WC-a. U Sali je bio i „S.“, koji mu je stavio bajonet pod grlo i rekao da ga kolje u WC-u u 6 sati, da ga otac H. neće prepoznati. Onda je „S.“ prepoznao H.K., koji je bio policajac a sjedio je pored njega tu su zanoćili, sjedili su podignutih ruku sa po tri prsta i pjevali „ko to kaže Srbija je mala“. Tukli su ih bez odgovornosti, kao da su životinje. Drugi dan su tu bili do 5 sati, bio je suton kad su im rekli da ulaze u autobuse te su prošli kroz špalir, ušli u autobuse i onda su odvedeni u S.2 u fizičku salu Osnovne škole. Prilikom razjašnjenja razlika u njegovim izjavama i to izjave date na glavnom pretresu u odnosu na izjave date u istrazi svjedok D.S. je izjavio da je djelimično povukao raniju izjavu odnosno ispravio svoj ranije dati iskaz jer se ne može sjetiti da li su u sali Osnovne škole „N.M.“ bili M.S. i D.M. i konačno naveo da je D.M. vidio u Osnovnoj školi u S.2 a M.S. je vidio na M. i kod ovog iskaza ostaje a sud prihvata ovakav njegov ispravljeni iskaz cijeneći da je ovakav njegov iskaz uvjerljiv, logičan, jasan i saglasan sa drugim iskazima saslušanih svjedoka koje sud prihvata. Uz to odredbama člana 288. stav 1. ZKP FBiH propisano je da su iskazi prikupljeni u istrazi dopušteni kao dokaz na glavnom pretresu i mogu biti korišteni prilikom direktnog ili unakrsnog ispitivanja ili pobijanja iznesenih navoda ili odgovora na pobijanje nakon čega se prilažu kao dokazni materijal ili za dodatno ispitivanje s tim da će se u ovom slučaju licu dati mogućnost da objasni ili pobije svoj prethodni iskaz. Cijeneći navedene okolnosti a imajući u vidu da je od kritičnog događaja proteklo duže vrijeme te da je svjedok kako on navodi tada fizički maltretiran i mučen zajedno sa drugim pritvorenim osobama ovo vijeće cijeni da je sasvim razumljivo da se zbog proteka vremena svjedok ne može precizno sjetiti svih detalja predmetnog događaja pa i toga gdje je tačno vidio neku osobu pogotovo u situaciji kad je u navedenim prostorijama gdje su se nalazili zatvoreni civili bio pritvoren veći broj osoba.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka oštećenog M.S.** kad navodi da su ga nakon zarobljavanja doveli pred Opštinu K. i gurnuli ih iz autobusa van u špalir sa zavezanim očima od općinskih vrata do zgrade milicije, kroz koji je trebalo proći što brže. Vode ih prema zgradi milicije, te ih redaju uz zid sa povezom na očima i tuku palijama, kundacima. Onda su ga stavili u ćeliju, tu su bili stariji ljudi A. i S., koji su umrli. Oni su ga držali na koljenima jer nije mogao leći, bio je sav deformisan, nos slomljen, pun krvi. Čistog dijela kože nije imao na sebi. Tvrdi da ga je ispitivao S.A. a B. je bio zapisničar i da su u prostoriju ušli S. i Č.D. i udarali ga. Sutradan je u ćeliju po njega došao M.R. sin V. i odveo ga niz stepenice i tom prilikom mu rekao da mu ne može pomoći, dok su na podestu stajali Galić Jovo – Bublin i D.M.. Iskazuje da ga je D. udario u pleksus nogom, pa su ga D. i Galić Jovo uhvatili za ramena. N.V. profesor pokušao mu je pomoći, ali kada su pritrčali Z.M. i Č.M., bacali su ga niz stepenice, uvlačili u

autobus, izvlačili iz autobusa, i tukli, bio je kao „prase pred klanje“. Kad se to sve dešavalo nije imao povez na očima, nego je sve gledao. Autobus je čekao za M.. A sve se to dogodilo junu 1992.godine a nije mu poznat precizan datum. Optuženog Galić Jovu poznavao je od ranije kao i njegovog oca. Još jednom je potvrdio da su ga pored autobusa tukli optuženi Galić Jovo i M.D. i to šakama, vojničkom čizmama, kundakom. Odmah poslije rata pričao je sa T. L., koji mu je rekao da je sa prozora svoga stana, koji se nalazio u zgradi preko puta policije, vidio da su ga najviše tukli Jovica Galić, M.Z.i Č.D.. Nakon ovih događaja u K. u S. imao je slomljenih šest rebara, kičma na 5-6 mjesta popucala, glava udešena i nos i da sada ima duševnu bol, sanja i traume doživljava. Na M. su ga pregledali doktori, imaju njihove izjave u Sudu BiH i S.M., a ima i medicinsku dokumentaciju, te prema optuženom postavlja imovinskopravni zahtjev. Više puta je ponovio da ga je tukao optuženi Galić Jovica i u policijskoj stanici kod prijavnice i to nogama obuvenim u vojničkim čizmama, po glavi, rebrima, kičmi. Osim optuženog tukli su ga i M.Z. i Č.M.. Imao je povrede, polomljenih šest rebara, zatim slomljen nos, grlo i usta puni krvi. Zatim je došao M.D., pa su ga nastavili tući zajedno sa optuženim, bacali ga niz stepenice, a onda u autobus iz autobusa, kao vukovi ga trgali. Autobus ga je odvezao u logor M.. Iskaz oštećenog M.S.a potkrijepljen je iskazom svjedoka T.A. a zvani „L.“ na okolnosti da su ga zajedno sa optuženim tukli M.Z.i Č.M..

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka T.A.** kad navodi da je optuženi Galić Jovo zajedno sa M.Z. i Č.D. fizički maltretirao M.S. udarajući ga, pri čemu je S. padao na koljena, pa ponovno ustajao. To se desilo na dan kad su ga doveli, a čitavu noć je slušao jauke, jer su prozori bili okrenuti direktno prema njegovoj zgradi, vjerovatno su ih fizički zlostavljani u pritvorskoj jedinici. Sutradan je vidio kako pritvorena lica izvode iz stanice javne bezbjednosti, došao je mini bus OŠ V. i bio je parkiran tačno ispred ulaza stanice javne bezbjednosti. U špaliru koji je vodio do busa bila su dva reda policijskih službenika tadašnje stanice i kako su vodili civile tako je počelo batinjanje, u čemu su na ulazu u autobus prednjačili M.Z., Č.D.i M.D., da bi pojedini civili, koji su bili uz drvenu ogradu, koja se nalazila između Stanice javne bezbjednosti K. i kuće D.M.1, odvaljivali kolje i udarali civile koji su izlazili iz stanice i ulazili u autobus. S. su u nekoliko navrata vraćali, uhvate ga za ramena i vrate ga sa prve stepenice autobusa nazad i udaraju ga po glavi obaraju dole. S. je pokušavao rukama četveronoške da se uspravi uz stepenice autobusa, što se ponavljalo. Zgrožen je bio postupanjem policijskih službenika, njegovih kolega, jer su upotrebljavali nepotrebnu silu, jer su uhapšenim licima ruke bile na leđima vezane, dakle nije postojao nikakav otpor. Prilikom privođenja pred zgradu policije vidio je da optuženi Galić Jovo tuče M.S.. M. je stajao uza zid, treći sa lijeve strane zgrade gledano iz pravca njegove zgrade, to jeste sami čošak desne strane stanice javne bezbjednosti a od udaraca zadobijenih u glavu padao je na koljena.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka oštećenog S.L.** kad navodi da je u proljeće 1992.godine živio na P.H. u Opštini K., te da je do 20. maja 1992.godine radio u gostiteljskom preduzeću u K.. Zbog situacije koja je tada bila u K. dobio je naredbu da ne može više raditi. Opština K. je proglašena srpskom opštinom, Bošnjaci su živjeli u okruženju srpske vojske, to je bio Kninski korpus, koji je postavio punktove, pa su se mogli kretati samo od B.2 do G.V.. 27.og maja 1992 je bilo granatiranje Starog grada sa L.2, dok su 28.og pozvani da predaju oružje. Tačnije K.V.načelnik policije pozvao je na predaju oružja, što su i učinili, te oružje poslali traktorom. Naoružanje u traktoru prevezao je E.K.. Javili su i da dođu u K. na razgovor, pa ih je 300 krenulo, te su dočekani na punktu gdje je sada skladište Č.. Dočekao ih je D.S. komandir policije i pozvao pojačanje da ih povezu autobusima, pa su ih odvezli u K. u školu N.M.. U školu su stigli oko 10 sati, gdje ih je dočekala rezervna policija koja ih je pretresla i utjerala u fiskulturnu salu. Tu je bio i rezervni policajac Galić Jovica, kojeg nije znao, ali je saznao kasnije da je to on, jer je znao njegovog oca i brata. Bio je tu Ž. inspektor, te G.. Tvrdi

da ga je Galić Jovo pozvao da izađe iz stroja i da stane pod koš sa tri prsta rastavljena, na zidu i da raskorači noge i to se više puta ponavljalo. Vodili su ga i u svlačionicu, gdje su ga tukli, maltretirali, teretili da je silovao curicu od 3 godine i od 8 godina. Tvrdi da je tu bio i profesor Lj., koji je s njim igrao rukomet, a onda su ga prebacili u drugu učionicu kod poručnika iz S.2. S njim je sjedio policajac M., koji je isto igrao rukomet. Ispitivali su ga opet o curici, da ju je silovao u V., pitali da li je pucao u B.2 i tako te stvari. Prilikom predočavanja razlike u iskazu datom na glavnom pretresu u odnosu na ono što je izjavio u istrazi na zapisnik od 21.03.2018.godine, kada je naveo da je tu bilo više policajaca i vojske koji su ga tukli, ali da ga je najviše tukao Galić Jovica, izvodio ga je u svlačionicu da se napije vode, i tad bi ga udarao po nogama, leđima i glavi, udarao ga šakama, nogama, čim je stigao i govorio je drugima kako ne mogu da ga sruše jer ne jede svinjsko meso, svjedok S.L je izjavio da je tačno da je on to izjavio u istrazi i da ostaje kod takve izjave. Navodi da je na zahtjev O.F. nakon što se 27.maja 1992.godine na ulazu u G.K. desilo ubistvo D.S.– D., 28. maja 1992. godine, išao je po tijelo S.D.. Tvrdi da je ime optuženog Galić Jovo, saznao od Dž.K. u sali, dok su stajali pod košem koji mu je rekao da je on B. sin i da je bio zatvoren ukupno od 29. maja do 14. decembra, stim da je 29. i 30. maja bio zatvoren u školi „N.M.“ u koju je došao oko 10 sati a izašao je sutradan pred svitanje u kojoj školi je bilo zatvoreno oko 350 ljudi iz sela H.3, Vojići, R.1 i V.. Iskazuje da ga je u autobusu M.Ž.zvani „S.“ udario šakom, , dok su sjedili u autobusu pognute glave i sa rukama na leđima. Nakon što je „S.“ izašao iz autobusa onda krenuli su za G.. Na glavnom pretresu konačno navodi da u Osnovnoj školi „N.M.“ nije vidio M.S. a sud ovakav njegov iskaz prihvata.

Iz iskaza navedenih svjedoka koje sud prihvata proizlazi da je u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ bio priveden veći broj civila bošnjačke nacionalnosti . Svjedoci su se različito izjašnjavali o broju privedenih osoba što je razumljivo jer nisu bili u prilici da znaju tačan broj privedenih osoba. Sud cijeni da su iskazi navedenih svjedoka koje sud prihvata, na okolnosti da je optuženi zajedno sa M.Ž., M.Z. i Č.D.tukao i mučio zatvorene civile i da je od njih oduzimao novac, saglasni pa i mje sud povrjeovao s o bzirom da svjedok K.H. navodi da je optuženi prilikom dovođenja u salu Osnovne škole „N.M.“ i pretresanja oduzeo novac i lična dokumenta i da je tada snjim bio M.Ž. zvani „S.“ te da mu je D.M. kasnije govorio da su njega tukli M.Z. zv. „S.“ i optuženi Galić Jovo. Svjedok T.A. navodi da su građane muslimanske nacionalnosti koji su bili pritvoreni u SJB K. tukli optuženi Galić Jovo, M.Z. i Č.D. gumenim palicama i telefonskim kablom. Svjedok Dž.A1 navodi da ga je M.Ž. na ulazu u Osnovnu školu „N.M.“ udario drvenom toljagom a optuženi Galić Jovo udario palicom ili crnim kablom kod umivaonika kad su ga izvodili na umivanje. Svjedok D.M. iskazuje da su ga tukli zajedno M.Ž. zv. „S.“ i optuženi Galić Jovo i da mu je optuženi Galić Jovo oteo 1.800,00 njemačkih maraka koje su bile zašivene u kragni jakne. Svjedok D.S. iskazuje da je optuženi Galić Jovo u Osnovnoj školi „N.M.“ tukao pritvorene civile i otimao od njih novac te da je sa optuženim bio i M.Ž. zvani „S.“ koji je S.u stavio bajonet pod vrat i više puta prijetio da će ga klati. Svjedok oštećeni M.S. navodi da su njega u SJB K. i ispred SJB K. tukli optuženi Galić Jovo, Č.D.i M.Z. te da su ga optuženi Galić Jovo, Č.D.i M.Z. bacali niz stepenice, uvlačili u autobus i izvlačili iz autobusa prilikom njegovog odvoženja na M. i da je bio sav izudaran i krvav te da je bio kao „prase pred klanje“. Svjedok T.A. potvrđuje iskaz svjedoka oštećenog M.S. navodeći da je vidio kad su u kritično vrijeme optuženi Galić Jovo, M.Z. i Č.D. tukli M.S. prilikom uvođenja u autobus i da je M.S. uslijed zadobivenih udaraca padao i ponovo ustajao i četveronoške pokušao da uz stepenice uđe u autobus. Svjedok S.L iskazuje da ga je u kritično vrijeme u Sali Osnovne škole „N.M.“ tukao optuženi Galić Jovo i pri tome govorio kako ga ne možete srušiti on ne jede svinsko meso te navodi da ga je u autobusu prilikom odvođenja u G. tukao M.Ž. zv. „S.“ te da je potom izašao iz autobusa a autobus krenuo za G.. Cijeneći navedene iskaze svjedoka koje sud prihvata proizlazi da je na jasan i ne dvosmislen način utvrđeno da je

optuženi zajedno sa M.Ž. zvanu „S.“, M.Z. i Č.D. tukao pritvorena lica i od istih oduzimao novac i njihove lične predmete, pa se odbrana optuženog kad poriče učešće u navedenim radnjama a koju sud ne prihvata pokazuje neosnovanom. Odlučne činjenice u pogledu vremena izvršenja krivično pravnih radnji koje se optuženom stavljaju na teret, da je pritvaranje i mučenje civilnog stanovništva muslimanske nacionalnosti sa područja K. i pljačka njihove imovine započelo krajem maja 1992 godine utvrđene su na osnovu iskaza saslušanih svjedoka i Naredbe Kriznog štaba Opštine K. sa sjednice održane 28.05.1992.godine ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00575312 iz koje se utvrđuje da su građani muslimanske nacionalnosti na području K. koji posjeduju nelegalno oružje pozvani da isto predaju 28.05.1992.godine do 14 časova i utvrđeno iz Naredbe Komande odbrane Opštine K. Kriznog štaba ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00489888 u kojoj je produžen rok za predaju naoružanja do 29.05.1992.godine do 10 sati. Činjenice i okolnosti koje proizlaze iz navedenih naredbi među strankama nisu sporne a ujedno se radi o dokazima odbrane koje je odbrana uložila u spis. Uz to iz iskaza svjedoka S.L. i drugih svjedoka koje sud prihvata utvrđuje se da je zatvaranje civila muslimanske nacionalnosti započelo 29.05.1992.godine iza 10 sati i to odmah nakon isteka ultimatumu za predaju naoružanja 29.05.1992.godine u 10 sati. S obzirom da je od kritičnog događaja proteklo vrijeme duže od 27 godina otežano je precizno utvrditi datum kad je koji od svjedoka tačno pritvoren pa tako sud ni iskaz svjedoka Dž.A. kad navodi da je u Osnovnu školu „N.M.“ pritvoren 01.06.1992.godine na koji se odbrana poziva ne smatra precizno utvrđenim te sud uzima utvrđenim da je optuženi zajedno sa drugim navedenim osobama izvršio krivično pravne radnje u periodu od kraja maja pa do kraja juna 1992. godine kako je to činjenično opisano i u optužnici odnosno u izreci presude.

Na osnovu iskaza svjedoka oštećenog D.M., K.H., D.A., D.S., Dž.A. i K.S. utvrđeno je da je optuženi Galić Jovo u kritično vrijeme počinio krivično pravnu radnju navedenu u tački a.) izreke presude na štetu oštećenog D.M.. Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka oštećenog D.M.** kad navodi da je dana 30.05. ili 31.05.1992.godine najprije priveden u prostorije SJB K. gdje se zadržao 2-3 sata a zatim je odveden fiskulturnu salu u školi „N.M.“ u K. i da je tu bilo 100-150 ljudi i svi su sjedili na podu sagnute glave. Njemu je prišao Galić Jovica sin D. Buble, koji je držao trgovinu i odveo ga u posebnu kancelariju, gdje je još bio N.O., konobar na autobuskoj stanici i T.G.. Galić Jovo mu je opsovao ustašku majku i pitao za pare što je s njima švercovao. Rekao je da nema novac pa ga je Galić Jovo odmah počeo tući i to toliko jako da ga je odmah izvrgnuo i nastavio ga tući nogom u leđa i bubrege. Sav je bio smotan a on ga je „nabijao“ i tražio novac, govoreći da zna da je švercovao markama i šilingama i da mu mora dati novac. Galić Jovu je poznavao od ranije bio je rezervni policajac i tada obučen u plavu uniformu. Pored Galić Jove tukao ga je i M.Ž.zv. „S.“ uslijed čega se onesvijestio. Na sebi je imao jaknu od teksasa u koju mu je žena ušla u kragu 1.800,00 njemačkih maraka koju mu je Jovo Galić oteo i odnio navedeni novac u njoj. Kad su ga vratili u salu ponovno je došao Galić Jovo i tukao ga u sali. U fiskulturnoj sali je bio jednu - dvije noći, a onda je autobusom prebačen u S.2, pa na M.. Od zadobijenih povreda je imao zdravstvenih problema. Branilac optuženog je pokušao osporiti iskaz ovog svjedoka na način da mu je predočio iskaz koji je dao u istrazi u kojem je navedeno da su srpske vlasti u K. pozivale muslimane iz K. da im se jave 30.05.1992. ili 31.05.1992.godine a svjedok je izjavio da je on to izjavio u istrazi. Nakon toga je branilac iznio tvrdnju da je to bilo 01.06.1992.godine a svjedok je potom izjavio da se ne sjeća tačno datuma jer je on u vrijeme tih događaja bio u strahu. Nadalje je branilac predočio svjedoku da je u istrazi izjavio da je u Osnovnoj školi u S.2 proveo 3 dana i da je prevezen u logor na M. da je na pretresu izjavio da je u S.2 proveo 7 do 8 dana a svjedok je objasnio da je on treći dan boraveći u S.2 došao svijesti jer je od mučenja izgubio svu krv koja mu je „istekla“ i da je tačno to da je on 7-8 dana proveo u S.2 kod kojeg iskaza je i ostao. Svjedok D.M. je u svom iskazu objasnio da je on iz prostorija Stanice javne bezbjednosti K. gdje je proveo 2-3 sata

odveden u salu Osnovne škole „N.M.“ i da ga je u isto Sali više puta tukao optuženi Galić Jovo sin D. Buble te da je od povreda koje mu je optuženi zadao ležao kao mrtvac i da su to vidjeli sve prisutne osobe koje su se nalazile u Sali a bili su iz naselja H., P.H., S., V.1 i K.. Sud je prihvatio iskaz svjedoka D.M. uz pojašnjenja data na glavnom pretresu s obzirom da je isti pored ostalog na jasan i nedvosmislen način u svom iskazu naveo da ga je optuženi Galić Jovo krajem maja 1992 godine u fiskulturnoj Sali Osnovne škole „N.M.“ u K. prozivao da izađe iz sale i sprovodio u jednu od učionica na ispitivanje gdje ga je udario zatvorenom šakom tražeći od njega novac od siline kojih udaraca je on pao sa stolice a optuženi ga nastavio i dalje udarati nogama na kojima je imao vojničke čizme po svim dijelovima tijela sve dok nije izgubio svijest i da ga je i dalje u toku događaja nakon što je vraćen u fiskulturnu salu gdje je uslijed bolova zadobijenih od udaraca i iscrpljenosti ostavljen da nepomično leži na podu sale optuženi došao do njega i nastavio ga u takvom stanju ponovo udarati a zatim mu strgao jaknu u kojoj je pronašao 1.800,00 njemačkih maraka koje je zajedno sa jaknom uzeo i odnio te napustio salu psujući mu pri tom ustašku majku. Iskaz svjedoka oštećenog D.M.a potkrijepljen je iskazima svjedoka K.H., Dž.A.1, K.S. i D.A.. **Svjedok K.H.** navodi da ja u Osnovnoj školi u S.2, vidio je D.M. taksistu iz K. koji je bio pretučen, plakao je, i bio sav izudaran. M. je pokazao veliku ranu na dijelu stomaka i rekao da mu je to sa nožem napravio M.Ž. zvani „S.“, te rekao da ga je pored „S.“ tukao i optuženi Galić Jovo zajedno sa „S.“. Isti svjedok je više puta ponovio da sigurno zna da je Galić Jovo bio na ulazu u Osnovnu školu „N.M.“ i da mu je uzeo lične dokumente i novac. Sud je prihvatio iskaz **svjedoka Dž.A.1** kad iskazuje da je on dok se nalazio u fiskulturnoj sali Osnovne škole „N.M.“ u K. u koju je doveden vidio D.M. i da su M. više puta izvodili iz sale i uvodili u salu, a kasnije mu se u razgovoru sa D.M. kad su odvedeni u Osnovnu školu u S.2, M. žalio da je pretučen, slomljen i prelomljen u fiskulturnoj sali Osnovne škole „N.M.“ u K.. Uz to svjedok Dž.A. navodi da je on dok je boravio u sali Osnovne škole „N.M.“ vidio izvjesnog K. koji je bio teško pretučen tako da mu je curila krv iz nosa pa su ga policajci natjerali da svoju krv poliže što je i učinio. **Svjedok K.S.** navodi da je u Osnovnoj školi S.2 u sali vidio i D.M. i primjetio da je isti pretučen. M. je poznao od ranije kao taksistu i švercera deviza, vidio ga je da leži na strunjači sav krvav po leđima, bez majice. **Svjedok D.A.** navodi da je početkom 1992.godine sa mužom D.M. živjela u P.H., K.. Tvrdi da je poslije hapšenja njenog muža od V.S. čula da je S. M. odveo u MUP gdje ga je preuzeo Galić Jovo sin D. Buble i da ga je tukao te da mu je oduzeo novac u iznosu od 1.800,00 njemačkih maraka koji je ona zašila u njegovu bundu sa bijelom kragom. Kasnije je čula da joj je muž otišao na M. i da je do M. putovao 7-8 dana. Nije ga vidjela 7 mjeseci, jer je ostala u K., a on je sa M. otišao u Š.. Onda je i ona sa djecom otišla za njim, prvo do G., pa do Z. i onda avionom u Š.. Kad su se sastali muž joj je pričao da ga je tukao optuženi Galić Jovo zv. „Jovica“ sin D. Buble tako da ga je gazio ubijao samo zbog toga što je znao da ima para. Svjedok navodi da je svom suprugu D.M. prije privođenja dala topli džemper, mrko crvene boje i bundu što je njen brat kupio „klauđija“ bijela kragna plava u koju je stavila 1.800,00 njemačkih maraka i da je M. na sebi je još imao taksas hlače dala mu je i privjesak sa ključevima od Lade, te misli da je sa sobom ponio i ličnu kartu. U pogledu povreda koje su nanosene oštećenom D.M. izjašnjavao se oštećeni D.M. navodeći da mu je optuženi Galić Jovo nanosio povrede udarcima rukama i nogama obuvenim u vojničkim čizmama u predjelu glave, leđa, bubrega i svim drugim dijelovima tijela od kojih udaraca je on gubio svijest i bio iscrpljen te nepomično ležao na podu sale, da je bio krvav i da nije mogao pokretati ni ruke ni noge te nije mogao reagirati na udarce a optuženi se vraćao i ponovo ga tukao. U pogledu novca koji je zašila u kragu D.A. tvrdi da su to bile novčanice od 1.000,00 njemačkih maraka i 800,00 njemačkih maraka po 100,00 njemačkih maraka. Iskazi svjedoka oštećenog D.M.a i svjedoka D.A.saglasni su na okolnosti da je M. imao navedeni novac u iznosu od 1.800,00 njemačkih maraka i da je novac bio ušiven u kragu jakne. **Svjedoci K.H. i D.S.** u svojim iskazima potvrđuju iskaz svjedoka oštećenog D.M. na okolnosti da je optuženi Galić Jovo tukao privedene civile i da je od njih oduzimao

novac koji su imali kod sebe i kad navode da je i od njih optuženi Galić Jovo prilikom ulaska u salu Osnovne škole „N.M.“ prilikom pretresa oduzeo novac koji su imali kod sebe. Svjedoci K.H., Dž.A. i K.S. saglasno navode da su u Osnovnoj školi u S.2 vidjeli D.M. i primjetili da je sav pretučen te da im je M. rekao da ga je u Osnovnoj školi „N.M.“ pretukao optuženi Galić Jovo i M.Ž. zvani „S.“. Svjedoci K.H. i D.S. navode da je optuženi Galić Jovo od lica koja su pritvorena otimao novac. Sud cijeni da su iskazi navedenih svjedoka iz kojih proizlazi da je optuženi u kritično vrijeme fizički maltretirao oštećenog D.M. i od istog oduzeo novac ušiven u jakni i jaknu saglasni, pa ih je sud prihvatio. Odbrana optuženog na glavnom pretresu gradi tezu da su svjedoci **K.H. , K.S., D.M.i S.M.**, različito iskazivali u pogledu vremena njihovog zatvaranja i ispitivanja u Osnovnoj školi „N.M.“ u K. i u pogledu okolnosti gdje su svjedoci K.H., K.S. i S.M. vidjeli D.M.. Sud je na osnovu iskaza saslušanih svjedoka utvrdio odlučne činjenice u pogledu krivično pravne radnje navedene u tački a.) izreke presude na način i u vremenu kako je to opisano u izreci presude. Sud cijeni da je od kritičnog događaja proteklo vrijeme duže od 27 godina pa je logično da se navedeni saslušani svjedoci ne mogu precizno sjetiti kojeg dana su bili zatvoreni u prostorijama Osnovne škole „N.M.“. U pogledu vremena izvršenja predmetnih krivično pravnih radnji, svjedoci su se različito izjašnjavali pa je u vezi sa tim po mišljenju ovog suda vrijeme izvršenja krivičnog djela dovoljno određeno na način kako je to navedeno u optužnici odnosno u izreci presude u tački a.) da se događaj iz ove krivično pravne radnje desio krajem maja 1992 godine. Sud cijeni da su navodi odbrane kad se poziva na iskaz svjedoka Dž.A. i tvrdi da se D.M. 01.06.1992.godine nalazio u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ paušalni i da se na osnovu istog iskaza ne može utvrditi pouzdano ta činjenica s obzirom da svi saslušani svjedoci saglasno navode da je zatvaranje muslimanskog stanovništva započelo krajem maja 1992 godine, a i Dž.A. u svom iskazu navodi da su on i njegova braća uhapšeni 31.05.1992.godine a nakon toga dovedeni u Osnovnu školu „N.M.“ u K.. Naime, kako je to i prethodno navedeno hapšenje civila građana muslimanske nacionalnosti je započelo odmah nakon isteka ultimatumu odnosno roka za predaju naoružanja 29.05.1992.godine poslije iza 10 sati u skladu sa naredbom Kriznog štaba opštine K. broj ovjere Haškog tribunala 00575312 od 28.05.1992.godine i dopune naredbe Kriznog štaba opštine K. broj ovjere Haškog tribunala 00489888 koje je odbrana uložila u spis a i iz iskaza saslušanih svjedoka koje sud prihvata proizlazi da je privođenje i zatvaranje civilnog stanovništva muslimanske nacionalnosti u Osnovnoj školi „N.M.“ započelo 29.05.1992.godine iza 10 sati i nastavljeno u narednim danima. Optuženi u svom iskazu datum u svojstvu svjedoka i odbrana optuženog osporavaju iskaz svjedoka oštećenog D.M. u pogledu bilo kakvog učešća optuženog u izvršenju predmetne krivično pravne radnje, navodeći da isti nije tačan te da nije tačna ni izjava oštećenog kad navodi da je tri mjeseca prije kritičnog događaja Galić Jovo od njega kupovao devize ističući da Jovo nije imao potrebu da od oštećenog kupuje devize jer je njegov otac imao trgovinu u kojoj je mogao od građana prilikom prodaje robe odkupiti devize a optuženi imao u vlasništvu ugostiteljski lokal u kojem je također mogao odkupiti devize od građana i da oštećeni D.M. u Sali Osnovne škole „N.M.“ nije mogao vidjeti osobe za koje navodi da ih je vidio. Sud nije prihvatio ove navode odbrane i iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka te nije prihvatio navode odbrane da su iskazi svjedoka oštećenog D.M.a u suprotnosti sami sa sobom i sa iskazima svjedoka D.A., Dž.A. i drugih svjedoka. Nasuprot tome sud cijeni da je iskaz svjedoka oštećenog D.M. u pogledu odlučnih činjenica koji sud prihvata a koji je već obrazložen, u pogledu novca za koji se navodi da ga je optuženi oduzeo od oštećenog saglasan sa iskazom svjedoka D.A., u pogledu povreda koje je oštećeni zadobio saglasan je sa iskazom svjedoka K.S. koji je izjavio da je D.M. kad ga je vidio u osnovnoj školi sitnica bio sav krvav, i na okolnosti da je pretučen saglasan je sa iskazima svjedoka Dž.A. i drugih svjedoka koji su saglasno izjavili da su u Osnovnoj školi u S.2 vidjeli da je oštećeni pretučen i da im je on govorio da ga je tukao optuženi Galić Jovo a Dž.A. navodi i to da su D.M. dok je on bio u Osnovnoj školi „N.M.“ često izvodili iz sale i ponovo vraćali u salu navedene škole. Sud cijeni

da je iskaz svjedoka oštećenog D.M. uvjerljiv, logičan, jasan i saglasan sa iskazima drugih svjedoka koji su već obrazloženi, nalazeći da je iskaz oštećenog u skladu sa drugim dokazima koje sud prihvata. Naime, saslušani svjedoci čije iskaze sud prihvata a koji su već obrazloženi su saglasno izjavljivali da je optuženi u kritično vrijeme tukao pritvorene civile muslimanske nacionalnosti zatvorene u Osnovnoj školi N.M. i u zgradi SJB K. i da je od istih oduzimao novac i druge predmete koje su imali kod sebe. Odbrana je u toku postupka pokušala diskreditovati iskaz svjedoka D.M. i D.A. saslušanjem optuženog kao svjedoka i saslušanjem svjedoka odbrane B.P. i V.N. koji su saglasno na glavnom pretresu iskazivali da je Galić Jovo pred početak rata imao ugostiteljski lokal „L.“ u naselju E.-R. a njegov otac D. imao trgovinu u K. a da bi oborili iskaze svjedoka D.M. koji je izjavio da je on prije početka rata zamjenio Galić Jovi dinare za njemačke marke a D.A. izjavila da poznaje Galić Jovu po tome što je on radio u trgovini njegovog oca Drage u K.. Svjedok B.P. je uz to i izjavio da on poznaje D.M. i da mu je poznato da je on trgovac devizama a svjedok V.N. izjavio da Galić Jovo nikad nije radio u trgovini nego je radio u svom ugostiteljskom lokalu „L.“. Sud nije prihvatio iskaze svjedoka V.N. i B.P. na ove okolnosti nego je prihvatio iskaze svjedoka D.M. i D.A. koji su već obrazloženi cijeneći da su isti dokazi uvjerljivi i saglasni sa drugim dokazima koje sud prihvata. Sud cijeni da su iskazi svjedoka B.P. i V.N. u pogledu navedenih okolnosti upravljani na to da optuženi izbjegne krivični odgovornost s obzirom da su isti u dobrim prijateljskim odnosima sa optuženim.

Da je optuženi počinio krivično pravnu radnju na način vremena i mjesta kako je to navedeno u tački b. izreke presude na štetu oštećenog S.L. sud je utvrdio na osnovu iskaza oštećenog S.L. i drugih iskaza drugih svjedoka. Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka oštećenog S.L.** kad navodi da je dana 27.05.1992. godine poginuo S.D. i da je 28.05.1992. godine išao po tijelo Stojaković Dušana. Tvrdi da su nakon toga odmah 29.05.1992. godine iza 10 sati mještani K. bošnjačke nacionalnosti privođeni u Osnovnu školu „N.M.“ u K. među kojima je i on priveden. Prilikom dovođenja u prostorije navedene škole vidio je da je tu bio rezervni policajac Galić Jovica, kojeg tada nije znao, ali je saznao kasnije da je to on, jer zna njegovog oca i brata. Bio je tu Ž. inspektor, te G.. Rekli su im da se poredaju do zida, desno, ko je imao legalno oružje, a ko nije imao nikako oružje u sredinu, a ko je imao ilegalno oružje da stane na treću stranu. G. je pozvao njega da izađe iz stroja i da stane pod koš sa tri prsta, rastavljena i da raskorači noge pa je tako tu stajao dugo vremena a nakon toga ga je optuženi u međuvremenu izvodio sedam do osam puta u svlačionicu da se napije vode, gdje su ga tukli, maltretirali, teretili da je silovao curice u V.. Tvrdi da ga je u autobusu prije kretanja za G. udarao šakom M.Ž. zvani „S.“ dok je sjedio u autobusu pognute glave i sa rukama na leđima. S. je izašao iz autobusa i onda su krenuli za G.. Nakon što je kantonalna tužiteljica svjedoku oštećenom S.L. predočila zapisnik iz istrage od 21.03.2018. godine i predočila da je u istom izjavio da je u Osnovnoj školi „N.M.“ bilo više policajaca i vojske koji su ga tukli, ali da ga je najviše tukao Galić Jovica, izvodio ga je u svlačionicu da se napije vode, i tad bi ga udarao po nogama, leđima i glavi, udarao ga šakama, nogama, čim je stigao i govorio je drugima kako ne mogu da ga sruše jer ne jede svinjsko meso i da S.L. i sada ima problema sa kičmom i desnom rukom kao posljedice njegovog zlostavljanja, svjedok S.L. je na glavnom pretresu izjavio da je tačno da je on to izjavio u istrazi i da on ostaje kod iskaza pa sud prihvata ovakav iskaz istog svjedoka. Na osnovu iskaza svjedoka oštećenog S.L. sud je na jasan i nedvosmislen način utvrdio da je optuženi u kritično vrijeme u Sali Osnovne škole „N.M.“ tukao oštećenog S.L. rukama i nogama po svim dijelovima tijela i pri tom govorio: „Kako ga ne možete srušiti on ne jede svinjsko meso“. Iskaz svjedoka S.L. potkrijepljen je iskazima svjedoka D.S. i T.N.. **Svjedok D.S.** navodi da je po dolasku na M. vidio S.L. koji je bio sav crn i izudaran a svjedok T.N. iskazuje da mu je poznato da je u prostoriji Osnovne škole „N.M.“ privođen S.L. zv. „K.“ i da je ispitivan. Uz to iskaz oštećenog S.L. na okolnosti da ga je optuženi Galić Jovo izvodio da se napije vode i

tada ga udario šakama i nogama potkrijepljen je i iskazom svjedoka Dž.A. s obzirom da i svjedok Dž.A. navodi da je i njega optuženi kod umivaonika kad su ga doveli da se umiva udario sa palicom ili crnim kablom. Nadalje, iskaz svjedoka S.L. potkrijepljen je i iskazima drugih saslušanih svjedoka koje sud prihvata, iz kojih proizlazi da je optuženi Galić Jovo doista tukao pritvorena lica muslimanske nacionalnosti u Osnovnoj školi „N.M.“ i SJB K.. Sud cijeni da su iskazi navedenih svjedoka koje sud prihvata saglasni pa im je sud povjerovao. Odbrana je u toku postupka i u završnoj riječi pokušala osporiti iskaz svjedoka S.L. gradeći tezu da je ovaj svjedok različito iskazivao tako da je u jednom dijelu naveo da ga je optuženi nekoliko puta izvodio iz fiskulturne sale na ispitivanje u učionici gdje je bio teško pretučen a u drugom dijelu izjavljivao da je bio tučen u hodniku škole prolazeći kroz špalir, te da je izjavio da je na pitanje tužioca na glavnom pretresu izjavio da je prema njemu primjenjivana sila i u hodniku i u učionici te da je različito iskazivao u kojim prostorijama je vidio D.M. i druge osobe. Iz zapisnika sa glavnog pretresa održanog dana 10.07.2019.godine strana 30, se utvrđuje da je svjedok S.L. na pitanje branioca optuženog je li D.M. bio zatvoren, izjavio da u sali Osnovne škole „N.M.“ u K. u s njim nije bio D.M. i da se ne sjeća da je njega vidio u sali navedene škole pa su neosnovani prigovori odbrane na ove okolnosti. Nasuprot navodima odbrane sud cijeni da je iskaz svjedoka S.L. u pogledu odlučnih činjenica uvjerljiv i saglasan sa iskazima drugih svjedoka.

Nakon saslušanja svjedoka D.S. odbrana je saslušanjem svjedoka B.P. pokušala diskreditovati iskaz svjedoka D.S.. Svjedok B.P. je na glavnom pretresu izjavio da su on i njegov otac od 1979 godine bili vlasnici ugostiteljskih lokala „K.“ i „O.“ i da je kod njih od 1987 godine radio kao konobar D.S. zv. „S.“ sve do početka rata i da je S. pred početak rata otvorio svoj lokal „K.“ u P.H.. Tvrdi da je početkom rata sklonio svog poznanika K.S. i omogućio mu da jedno vrijeme u njegovoj kući dok se situacija ne stiša a zatim ga odveo u naselje R.. Izjavljuje da je S.D. kao konobar mešetario i da su u periodu od 87 do 89 godine svjedoku nestala dva poker aparata na način da je iscenirano da su provalnici ušli kroz wc i otuđili iste i da je to prijavio policiji i da mu je nakon toga G.G. koji je bio šef službe u policiji rekao da se ti aparati nisu mogli iznijeti na način kako je to iscenirano nego su izneseni na vrata, a zatim mu je inspektor rekao da su ti aparati završili u Lj., K. ili N.M. gdje S. ima neke rođake. U drugom dijelu svog iskaza, na pitanje je li on po završetku rata, kad je sretao, kako navodi D.S. istog pitao za navedene aparate svjedok B.P. je neuvjerljivo izjavio „Pa jesam kroz redove, ko bi priznao ja više krivim tu svog oca, S. je čovjek koji je tu radio kod mene i zarađivao platu“ a na pitanje je li uvjeren da je D.S. otuđio navedene poker aparate izjavio je „Možda nije on to, možda je više moj otac, možda je jednostavno vidio sebe tu“. Cijeneći ovakav iskaz svjedoka B.P. proizlazi da je isti neuvjerljiv i suprotan sam sebi pa ga sud ne prihvata nego sud prihvata iskaz svjedoka D.S. koji po ocjeni suda nema nikakve posebne razloge da u pogledu krivično-pravnog događaja neistinito svjedoči i da optuženog lažno tereti.

Odlučne činjenice u pogledu vremena izvršenja krivično pravnih radnji navedeni u tačkama a. i b. u izreci presude koje su učinjene od strane optuženog prema oštećenim D.M. i S.L. a koje se optuženom stavljaju na teret, da je pritvaranje i mučenje civilnog stanovništva muslimanske nacionalnosti sa područja K. i pljačka njihove imovine započelo krajem maja 1992. godine utvrđene su na osnovu iskaza saslušanih svjedoka i Naredbe Kriznog štaba Opštine K. sa sjednice održane 28.05.1992.godine ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00575312 iz koje se utvrđuje da su građani muslimanske nacionalnosti na području K. koji posjeduju nelegalno oružje pozvani da isto predaju 28.05.1992.godine do 14 časova i utvrđeno iz Naredbe Komande odbrane Opštine K. Kriznog štaba ovjerena u Haškom tribunalu pod brojem 00489888 u kojoj je produžen rok za predaju naoružanja do 29.05.1992.godine do 10 sati. Činjenice i okolnosti koje proizlaze iz navedenih naredbi među strankama nisu sporne a

radi se i o dokazima odbrane koje je odbrana uložila u spis. Iz iskaza saslušanih svjedoka koje sud prihvata i to većine svjedoka proizilazi da je privođenje i zatvaranje civilnog stanovništva muslimanske nacionalnosti sa područja Opštine K. započelo odmah nakon isteka ultimatumama za predaju naoružanja 29.05.1992.godine poslije 10 sati a posebno S.L. kad iskazuje da je on zatvoren 29.05.1992.godine iza 10 sati. U pogledu vremena izvršenja krivičnog djela odnosno pogledu tačnog datuma izvršenja krivičnog djela svjedoci su se različito izjašnjavali pa je u vezi tim po mišljenju ovog suda vrijeme izvršenja krivičnog djela dovoljno određeno na način kako je to navedeno u izreci presude. S obzirom da je od kritičnog događaja proteklo vrijeme duže od 27 godina otežano je precizno utvrditi datum kad je koji od svjedoka tačno priveden i zatvoren pa tako sud ni iskaz svjedoka Dž.A., u dijelu kad navodi da je u Osnovnu školu "N.M." priveden i zatvoren 01.06.1992.godine, na koji se odbrana poziva, ne smatra precizno utvrđenim te sud uzima utvrđenim da je optuženi krivično pravne radnje navedene u tački a. i b. u izreci presude izvršio krajem maja 1992 godine kako je to činjenično opisano u izreci presude.

Na osnovu iskaza svjedoka oštećenog M.S. i svjedoka T.A. utvrđeno je da je optuženi počinio krivično pravnu radnju na način vremena i mjesta navedenog u tački c.) izreke presude. Sud je cijenio i prihvatio iskaz **svjedoka oštećenog M.S.** koji navodi da je aprila mjeseca 1992.godine vojska iz Srbije javno naoružavala s.oko P.1, zatim su stanovništvo izs.prestrašili pucanjem, pa su pobjegli u šumu. Srbi su ih zvali da izađu iz šume, što nije učinio nego je sačekao jutro pa se sa porodicom spustio u selo. Za prvi juni je zakazan sastanak pred trgovinom Š. M., gdje je bila grobnica. On je uspio pobjeći, krio se po šumi 4-5 dana. Nakon toga je otišao u selu H., gdje je zatekao snahu i njeno dvoje djece koja mu je rekla da je cijelo P.1 poklano, da je samo on ostao živ. Ubijena su mu tri brata, sestra od 19 godina, od brata kćerka 19 godina, snaha u 6-7 mjesecu trudnoće. Poslije je otišao u V., pa krenuo za Bihać. Na putu prema Bihaću, na M. brdu na G. je zarobljen, zajedno sa još dva momka, te su ih odveli na Mejačnicu, gdje su bili vojni magacini. U jedinici koja ih je zarobila bilo je i Nišlija, a kasnije je saznao da je u jedinici bio i kapetan I klase iz P.. Zatim su ih dovezli pred Opštinu K. i gurnuli ih iz autobusa van u špalir sa zavezanim očima od općinskih vrata do zgrade milicije, kroz koji je trebalo proći što brže. Vode ih prema zgradi milicije, te ih redaju uz zid sa povezom na očima i tuku palijama, kundacima. Onda su ga stavili u ćeliju, tu su bili stariji ljudi A. i S., koji su umrli. Oni su ga držali na koljenima jer nije mogao leći, bio je sav deformisan, nos slomljen, pun krvi. Čistog dijela kože nije imao na sebi. Poslije toga ga je ispitivao A.S., a zapisničar je bio B. i u međuvremenu su u kancelariju ušli **S. i Č.M.**, milicioner i udarali ga. Sutradan je u ćeliju po njega došao M.R. sin V. i odveo ga niz stepenice i rekao mu da mu ne može pomoći, dok su na podestu stajali Galić Jovo „Bubrin“. Tvrdi da su ga je tad D.M. udario u pleksus nogom, a zatim su ga D. i Galić Jovo uhvatili za ramena pri čemu mu je profesor N.V. pokušao pomoći, ali kada su pritrčali i **Z.M. i Č.**, bacali su ga niz stepenice, uvlačili u autobus, izvlačili iz autobusa i tukli rukama i nogama, bio je kao „prase pred klanje“. Kad se to sve dešavalo nije imao povez na očima, nego je sve gledao. Autobus je čekao za M.. A sve se to dogodilo krajem juna 1992.godine. Optuženog Galić Jovu poznavao je od ranije kao i njegovog oca. Više puta je potvrdio da ga je tukao optuženi Galić Jovo rukama i nogama obuvezanim u čizmama i kundakom. Poslije rata pričao je sa T.A. zv „L.“, koji mu je rekao da je sa prozora svoga stana, koji se nalazio u zgradi preko puta policije, vidio da su ga najviše tukli Jovica Galić, **M.Z. i Č.D.** Ističe da je u ovom događaju imao je slomljenih šest rebara, kičma na 5-6 mjesta popucala, glava i nos udešena, ima duševnu bol, sanja i traume doživljava. Na M. su ga pregledali doktori, imaju njihove izjave u Sudu BiH i S.M., a ima i medicinsku dokumentaciju, te prema optuženom postavlja imovinskopravni zahtjev. Iskazuje da se Pokolj u P.1 desio 01.06.1992.godine, a prvi put su srpski vojnici došli u selo dva dana prije pokolja, tad se i skrivao po šumi 5-6 dana. Onda odlazi u H. i tu ostaje par dana dok se nije sastao sa rahmetli

I.S. bivšim aktivnim milicionerom i njegovim stričevićem M.. Iz H. odlaze u šumu G., u kojoj su s njim bili D.M.3 i K.D.. Na pitanje branioca izjavio je da poznaje lica A.H., I.O. i H.R.. R. ga je vodio preko rijeke S. u K.2 u jednu garažu, gdje nisu dali nikome da prisustvuje, bilo ih je 25 vođe puta su trebali biti on (svjedok) i A., ali je 25. ostao da izda, pošto su se dogovorili u G. gdje ima bunar da nalije vode, a tu su ih čekala dva mitraljeska gnijezda. U šumi G. je bilo naoružanja koje je ostalo od zarobljenih četnika i on je tad lično imao pištolj magnum. U G. ih je bilo manje, jer se u H.2 priključilo par momaka iz S., koji danas nisu živi. Krenuli su iz H.2 naselje K.2, plan je bio da putuju noću a da se danju sklone. Dogovor je bio bunar kod M. brda, gdje je H.Ć. poveo malodobnog sina od 11 godina. Putovali su noću i odmah sutradan ujutro kod bunara ih je dočekala unakrsna vatra. Sa M. brda išli su prema G. a cilj mu je bio da dođe u Bihać. Lišen je slobode na lokalitetu prije M.p.(M.). Kada je lišen slobode kod sebe je imao Magnum 357 i automatsku pušku, koje je naoružanje po zarobljavanju predao. Svjedok je naveo da se od P.1 do M. puno puta presvukao, a u vrijeme zarobljavanja na sebi je bio duksericu i majicu pocjepanu nožem. Imao je na sebi i trenerku i alpinke na nogama, bundu kočijašku što ne prokišnjava. Tu bundu je bacio sa sebe da bude brži. Zarobila ga je vojska i tukla ga prilikom zarobljavanja a sa M. su ga odmah odveli u S.. U S. su dovezeni u mini busu, u kojem su bili njih trojica zarobljenih i jedan djed sa Z. Kad su ga vozili iz S. u K. bile su mu svezane oči u kombiju, a pri izlasku iz kombija odvezali su mu oči. Ispred Opštine je već bio formiran špalir i tu je vidio M.R.. Prošli su kroz špalir i došli do zgrade policije, gdje su poredani uz zid. On je bio na kraju prema zgradi Jugoplastike a iza njegovih leđa je bila kuća D.M.. Nije mogao vidjeti nikog, jer su mu oči bile vezane. Špalir je bio do stepenica, do ulaza u policijsku zgradu. Na pitanje branioca optuženog svjedok je također izjavio da je bio procesuiran pred Opštinskim sudom u Bijeljini, te da mu je od 06. aprila 1992.godine priznato pravo od nadležnog organa kao pripadnika Armije R BiH, te da je 60 % invalid. Iskazuje da ga je tukao optuženi Galić Jovica u policijskoj stanici kod prijavnice i to nogama obuvenim u vojničkim čizmama, po glavi, rebrima i kičmi. Tvrdi da su ga ispred SJB K. tukli optuženi Galić Jovo, M.Z. i Č.D.i bacali ga niz stepenice, a onda uvlačili u autobus i izvlačili iz autobusa, kao vukovi ga trgali i ističe da je bio kao „prase pred klanje“. U autobus je odvežen u logor M.. Invaliditet mu je priznat po osnovu povreda zadobijenih tokom kritičnog događaja i zarobljavanja, nije bio ranjavan. Postoji i medicinska dokumentacija u vezi s tim. Iako mu je priznato pravo pripadnika oružanih snaga Armije R BiH od 06.04.1992.godine, tvrdi da u periodu 1992 godine nije bio pripadnik oružanih snaga i da mu je cilj bio samo da dođe do Bihaća a potvrdu da je bio pripadnik Oružanih snaga Armije BiH od aprila mjeseca 1992 godine pa na dalje mu je data po osnovu presude Vojnog suda Srpske Republike BiH u Bijeljini i na osnovu njegovog invaliditeta nastalog uslijed mučenja u kritičnom događaju.

Iskaz **svjedoka oštećenog M.S.** potkrijepljen je iskazom svjedoka T.A., koji sud prihvata. Svjedok T.A. navodi da je početkom maja 1992.g. živio u K., u zgradi, u blizini stanice Javne bezbjednosti K.. Radio je kao aktivni policajac SJB K., sve do proglašenja R. Srpske Krajine, kada su ga razdužili, te je ostao bez posla. Sredinom maja pozvan je na ispitivanje u SJB K., gdje je krvnički premlaćen od strane isljednika iz B.L.. Tada su mu odredili i kućni pritvor, pa su ga svako sat vremena pozivali iz stanice na telefon, te je morao izaći na balkon da ga vide, obzirom da mu je stan bio u neposrednoj blizini stanice pa su ga mogli vidjeti. U vezi privođenja civila pred i u PS K., svjedok je naveo da je gledao nehumano ponašanje bivših kolega policajaca, što aktivnih, što rezervnih prema civilima, jer je direktno iz stana mogao vidjeti šta se dešavalo kada su dovodili civile. Lično poznaje optuženog Galić Jovu, jer je bio njegov prijeratni komšija, poznaje njegovog oca i brata, a sa optuženim je zajedno i radio u stanici javne bezbjednosti SJB K.. Poznato mu je također na koji su način postupali prema civilima, u kritičnom periodu, ne samo optuženi, nego i ostali policajci M.Z. aktivni policajac, Č.D. aktivni policajac, M.D. aktivni policajac i da su svi oni prema civilima na nehuman način

upotrebljavali silu, sredstva prinude, gumenu palicu i telefonski kabel koji je bio ubitačniji od gumene palice. M.S. također poznaje lično, čak je i boravio u njegovoj kući zajedno sa Č.D., koji je držao taj sektor u selu P.1 dok su kao policajci obilazili teren. Krajem maja ili sredinom juna sa rahmetli ocem, majkom i bratom, gledao je s prozora svog stana kada su doveli nekih možda 15-20 civila, sproveli ih iza policijske stanice, ispod prozora pritvorske jedinice. Svima su bile ruke na leđima, glava oslonjena na zid i tad je nastupila tortura. Tu je prepoznao M.S., bio je u bijeloj majici kratkih rukava, sva natopljena krvlju. Od svakog udarca u glavu od optuženog Galić Jove, zatim M.Z. i Č.D., S. bi pao na koljena, pa ponovno ustao. To se desilo na dan kad su ih doveli, a čitavu noć je slušao jauke, jer su prozori bili okrenuti direktno prema njegovoj zgradi, vjerovatno su ih fizički zlostavljani u pritvorskoj jedinici. Sutradan je vidio kako ih izvode iz stanice javne bezbjednosti, došao je mini bus OŠ V. i bio je parkiran tačno ispred ulaza stanice javne bezbjednosti. U špaliru koji je vodio do busa bila su dva reda policijskih službenika tadašnje stanice i kako su vodili civile tako je počelo batinjanje, u čemu su na ulazu u bus prednjačili M.Z., Č.D., M.D., da bi pojedini civili, koji su bili uz drvenu ogradu, koja se nalazila između stanice javne bezbjednosti i kuće D.M.1, odvaljivali kolje i udarali civile koji su izlazili iz stanice i ulazili u autobus. Navodi da su M.S. u nekoliko navrata vraćali, uhvate ga za ramena i vrata ga sa prve stepenice autobusa nazad i udaraju ga po glavi obaraju dole. M.S. je pokušavao rukama četveronoške da se uspravi uz stepenice busa, što se ponavljalo. Zgrožen je bio postupanjem policijskih službenika, njegovih kolega, jer su upotrebljavali silu bespotrebno budući da su uhapšenim licima ruke bile vezane na leđima i nije postojao nikakav otpor. Prilikom privođenja pred zgradu policije vidio je da optuženi Galić Jovo tuče M.S.. M. je stajao uza zid, treći sa lijeve strane zgrade gledano iz pravca njegove zgrade, to jeste sami ćošak desne strane stanice javne bezbjednosti. Svaki udarac je uslijedio u glavu i S. bi pao na koljena. To je vidio svojim očima. U vezi uniforme koju je nosio optuženi svjedok je naveo da su svi tadašnji pripadnici javne bezbjednosti imali maskirne uniforme u dvije boje, tamno plave i svijetle boje, od policijske opreme su imali između ostalog i palice. Iako je u vrijeme kritičnog događaja bio u kućnom pritvoru mogao je s prozora da vidi šta se dešava ispred policijske stanice, jer je cijela strana njegovog stana tj. stana njegovog oca, gledala na policijsku stanicu, prozori su od početka do kraja, krajnjih zidova stana. Bila su četiri prozora sa platnenim roletnama, koje i kad su bile spuštene, nikad nisu pokrivala kompletan prozor, odnosno nisu mogle zatvoriti vidno polje, a konkretno postupanje policije gledao je i kroz prozor dnevne sobe i otvoren prozor od WC-a na kojem nije bilo roletni. Tvrdi da je balkonski prozor bio okrenut prema zlatari S.M.1. Sud cijeni da je iskaz svjedoka T.A. logičan jasan i saglasan sa iskazom svjedoka oštećenog M.S.. Svjedok M.S. tvrdi da ga je optuženi Galić Jovo tukao kad je bio postrojen uz zid zgrade SJB K. i to na kraju zgrade prema zgradi Jugoplastike a svjedok T.A. potvrđuje ove navode iskazujući da je gledajući sa svog prozora prepoznao M.S. u bijeloj majici kratkih rukava natopljena krvlju i vidio kasnije da su M.S. pred autobusom tukli optuženi Galić Jovo, M.Z. i Č.D. na način da su ga nekoliko puta vraćali, hvatali ga za ramena i vrata ga sa prve stepenice autobusa nazad i udarali ga po glavi i obarali, a M.S. je četveronoške pokušavao da uđe u autobus. Uz to iz iskaza i drugih svjedoka proizlazi da je optuženi maltretirao i druge zatvorene civile muslimanske nacionalnosti što proizlazi iz iskaza već navedenih svjedoka posebno iz iskaza svjedoka odbrane Dž.A. koji navodi da je i njega optuženi Galić Jovo u Osnovnoj školi „N.M.“ u K. kad je izveden do umivaonika udario nekim predmetom palicom ili crnim kablom i na glavnom pretresu je ovaj svjedok upitao optuženog „Zašto me onako izudara“. Nadalje iskaz svjedoka M.S. je saglasan i sa iskazima drugih već navedenih svjedoka tužilaštva koji su bili zatvoreni u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ i u SJB K. na okolnosti prolaženja kroz špalir jer su svi saslušani svjedoci saglasno izjavili da su morali proći kroz špalir i da su prilikom prolaska teško pretučeni. O tjelesnim povredama koje je zadobio oštećeni M.S. izjašnjavali su se on i svjedok T.A.. Svjedok oštećeni M.S. je izjavio da mu je u kritičnom događaju slomljeno šest rebara, kičma na 5-6 mjesta

popucala, glava i nos udešeni, ima duševnu bol, sanja, traume doživljava a njegov iskaz na ove okolnosti potvrđuje i svjedok T.A. navodeći da je gledajući sa svog prozora prepoznao M.S. ispred zgrade SJB K. u bijeloj majici kratkih rukava natopljena krvlju i vidio kasnije da su M.S. pred autobusom tukli optuženi Galić Jovo, M.Z. i Č.D. na način da su ga nekoliko puta vraćali, hvatali ga za ramena i vrata ga sa prve stepenice autobusa nazad i udarali ga po glavi i obarali, a M.S. je četveronoške pokušavao da uđe u autobus. Odbrana optuženog na glavnom pretresu i u završnoj riječi je pokušala osporiti iskaz opštećenog M.S. navodeći da je isti suprotan sam sebi i iskazima drugih saslušanih svjedoka u pogledu vremena privođenja u SJB K. i dešavanja u SJB K. i ispred zgrade SJB K., da je suprotan iskazu svjedoka M.R. i D.M., te da je neistinit iskaz svjedoka T.A. koji iza roletne prozora nije mogao vidjeti šta se događa ispred zgrade SJB K.. Sud cijeni da nisu osnovani navodi odbrane optuženog na ove okolnosti. Nasuprot navodima odbrane sud cijeni da je na osnovu iskaza svjedoka oštećenog M.S. i T.A. na jasan i ne dvosmislen način utvrđeno da je optuženi učinio krivično pravnu radnju navedenu u tački c. u izreci presude. Iskazi ovih svjedoka potkrijepljeni su i iskazima drugih svjedoka koje sud prihvata kad navode da je optuženi u kritično vrijeme tukao i mučio oštećene D.M. i S.L. kao i druge pritvorene civile. Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka M.S. koji je dao i prilikom suočenja odnosno razjašnjenja razlika u njegovom iskazu u odnosu na iskaz svjedoka M.R. na iste okolnosti. Prilikom razjašnjenja njihovih iskaza svjedok oštećeni M.S. je u prisutnosti M.R. izjavio da je po njega kad je bio pritvoren u prostorijama SJB K. u junu mjesecu 1992. godine a ne može se tačno sjetiti datuma, došao M.R. i izveo ga iz ćelije u kojoj je bio zatvoren do hodnika te da su na hodniku čekali optuženi Galić Jovo zvani „Bubrin“ i M.D. R. brat. Iskazuje da je M.R. tada njemu rekao da mu ne može pomoći i neka mu se ruke osuše ako ga bude dirao. Tvrdi da ga R. nije „ni barno“ što znači da ga nije ni dirnuo, te da su ga tad pretukli M.D. koji ga je udario nogom u pleksus i da ga je udario optuženi Galić Jovo zvani „Bubrin“. Prilikom razjašnjenja svjedok M.R. je izjavio da je M.S. predratnom periodu prije kritičnog događaja bio hiperaktivan, da je u duši volio karate kao sport, da ga je zapažao ali se nije s njim družio i da nikad nisu zajedno izlazili na piće ali su se sretali na ulici i da je M.S. odlazio često u lokal Široko srce u donjem dijelu grada a da se on družio u gornjem dijelu grada. Za M.D. navodi da je to njegov brat i da se on bavio karateom kao sportom. Svjedok M.R. je izjavio da je on u junu 1992. godine radio na obezbjeđenju u SJB K. i da je poznavao M.S. ali da ga nije vidio nikada u prostorijama SJB K., te da ga je zadnji put vidio u ljeto 1991 godine i da ga od tada nije vidio. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka M.R. koji je dao prilikom razjašnjenja razlika između njegovog iskaza i iskaza svjedoka oštećenog M.S. na iste okolnosti s obzirom da je njegov iskaz u suprotnosti sa iskazom svjedoka oštećenog M.S. Sud cijeni da je iskaz svjedoka M.S. uvjerljiv s obzirom da je on tokom cijelog postupka na isti način iskazivao da je njega M.R. izveo iz ćelije odnosno prostorije u kojoj je bio pritvoren u hodnik i rekao mu da mu ne može pomoći, te da je Radenko prema njemu postupao korektno i da ga nije fizički maltretirao da ga nije ni dirnuo dok su ga drugi tukli i mučili što ukazuje da je iskaz svjedoka oštećenog istinit i da on nema nikakve posebne razloge da neistinito iskazuje jer on ni za što ne tereti M.R. nego navodi da je R. postupao korektno. Sud cijeni da je iskaz svjedoka M.R. na navedene okolnosti i na sporne okolnosti kritičnog događaja upravljen na to da optuženi izbjegne krivičnu odgovornost s obzirom da su optuženi Galić Jovo i M.R. u dobrim prijateljskim odnosima i da su u vremenu od početka rata pa na dalje bili zajedno angažovani u SJB K.. Sud nije prihvatio navode odbrane da svjedok T.A. iz stana u kojem je stanovao nije mogao vidjeti da je M.S. naslonjen na zadnji dio zgrade policije treći sa lijeve strane i da ga je udario optuženi Galić Jovo te da ga je demantovao svojim iskazom svjedok R.M. koji je naveo da su oni imali stražarsko mjesto pozadi jer je bila automehaničarska radnja tu i da su tu bili oprema i gorivo. Upoređujući ove navode odbrane sa iskazom svjedoka M.R. utvrđuje se da je M.R. na glavnom pretresu održanom 28.10.2019. godine na navedene okolnosti izjavio da se iza zgrade gdje se nalazila Jugoplastika nalazi ulaz u zgradu policije u K. i to sa lijeve strane gledano sa glavne ulice M.T.,

da se sa lijeve strane te ulice nalazio objekat banke u prizemlju a poslije toga je stanica SJB K. a da je M.D. koji je bio sajđžija imao kuću na tom mjestu a sajđžijsku radnju imao preko puta u drugoj kući te da se od njegove privatne kuće do zgrade policije nalazio objekt Pošte a između zgrade banke i pravoslavne crkve se nalazi objekt Skupštine opštine K. te se poslije crkve nalazi objekt zgrade Osnovnog suda. Na pitanje branioca da li se iz zgrade gdje se nalazila J., imajući u vidu ove objekte banke i policije, mogao vidjeti ulaz u opštinu K. i trotoar ispred opštine i ispred Crkve od banke i pravoslavne crkve do zgrade opštine, svjedok M.R. je odgovorio da se to nije moglo vidjeti zato što su dominantni objekti zgrada banke, stanica policije skroz u suprotnu stranu. Analizirajući ovakav iskaz svjedoka M.R. sud utvrđuje da svjedok M.R. nije izjavio da T.A. iz svoje zgrade nije mogao vidjeti prostor uz Stanicu javne bezbjednosti K. gdje je oštećeni M.S. tučen i fizički maltretiran nego se on izjašnjavao o trotoaru ispred opštine i crkve u K.. Dio iskaza ovog svjedoka u kojem, na pitanje branioca, je li on vidio da se privode civili pred zgradu policije u K. i te privatne kuće, u kojem svjedok odgovara „Ne“ sud nije prihvatio s obzirom da su svjedoci čije iskaze sud prihvata saglasno potvrdili da su civili privođeni u SJB K. i pred SJB K.. Sud cijeni da je uvjerljiv iskaz svjedoka T.A. kad navodi da je on stanovao u ul. M.T.br. 68 u K. i da je on sa prozora svoga stana mogao vidjeti zgradu Stanice javne bezbjednosti K. i to jedne strane sa balkona a sa druge strane iz dnevne sobe i kuhinje i da je vidio kad je optuženi tukao M.S. dok je S. stajao uz zgradu SJB u K. i kad pojašnjava da je ispred zgrade SJB K. vidio M.S. u bijeloj majici kratkih rukava natopljena krvlju i vidio kasnije da su M.S. pred autobusom tukli optuženi Galić Jovo, M.Z. i Č.D. na način da su ga nekoliko puta vraćali, hvatali ga za ramena i vrata ga sa prve stepenice autobusa nazad i udarali ga po glavi i obarali, a M.S. je četveronoške pokušavao da uđe u autobus. Njegov iskaz je saglasan sa iskazom svjedoka oštećenog M.S. a a uz to i svjedok odbrane Dž.A. u svom iskazu navodi da je i njega optuženi Galić Jovo udarao palicom ili crnim kablom što sve ukazuje na to da je optuženi bio sklon vršenju nasilja prema pritvorenim civilima muslimanske nacionalnosti. Nadalje i svjedok odbrane S.R. navodi da je radeći na poslovima automehaničara i vozača u SJB K. u periodu od kraja maja do sredine juna 1992 godine zapazio da je bilo privođenja građana muslimanske nacionalnosti u grupama 2 – 3 a nekad i po četiri lica u prostorije SJB K., da je u kritičnom periodu vidio pritvorenog Dž.A. u fiskulturnoj Sali Osnovne škole „N.M.“ te da je vidio Č.D. i V.S. da tuku nogama i palicama privedene građane bošnjačke nacionalnosti ispred zgrade SJB K. dok su išli uz stepenice i ulazili u prostorije navedene zgrade kad su odvođeni u prostoriju gdje se nalaze krim. tehničari na spratu i ispitivani od strane kirm. inspektora T.Ž., C.D. i T.N., što ukazuje da su privedeni civili bošnjačke nacionalnosti fizički maltretirani i mučeni u kritično vrijeme ispred SJB K. i u prostorijama iste. Sud cijeni da saslušani svjedoci oštećeni M.S. i T.A. nemaju nikakve posebne razloge da optuženog lažno terete. Uz to sud je posebno cijenio da je svjedok T.A. dugogodišnji policijski službenik i službena osoba a sada zaposlen u Državnoj agenciji za istragu i zaštitu – SIPA, terenski ured B.L.. U pogledu vremena izvršenja ove krivično pravne radnje na štetu M.S. vrijeme izvršenja iste je utvrđeno na osnovu iskaza oštećenog M.S. i svjedoka T.A. iz kojih je nedvosmisleno utvrđeno da je ista izvršena u junu mjesecu 1992. godine. Svjedok oštećeni M.S. izjavljuje da se ne sjeća tačno datuma kad ga je optuženi zajedno sa drugim licima fizički maltretirao i mučio ali zna da je to bilo u junu mjesecu a njegov iskaz na ove okolnosti potvrđuje i svjedok T.A.. Uz to iz spiska lica koji su privedeni prilikom čišćenja terena SO-e K. od 27.06.1992.godine sačinjen u SJB K. Srpske Republike BiH ovjeren u Haškom tribunalu pod brojem 00489879 koji je odbrana uložila u spis utvrđuje da su u istom spisku navedena lica po brojevima od 1 do 14 i da je pod brojem 14 evidentiran M.S. što ukazuje da je M.S. priveden u junu mjesecu 1992. godine.

Odbrana optuženog u toku postupka i u završnoj riječi gradi tezu da nisu tačni navodi optužbe da su pritvorena lica muslimanske nacionalnosti u Osnovnoj školi „N.M.“ i SJB K. bili

civili, i da svjedoci oštećeni M.S. i S.L. nisu bili civili navodeći da je prema iskazu svjedoka K.S. 27.05.1992. godine od strane naoružanih formacija muslimanske i hrvatske nacionalnosti zarobljeno 7 srpskih vojnika na ulazu u selo K. iz pravca R. i da je prema iskazima svjedoka C.V., M.R., M.D. i V.N. organizovana zasjeda i pucano na konvoj JNA te da je S.L. u kritičnom periodu kod sebe imao pištolj sa dozvolom, a M.S. da je zarobljen na području M.p.šire područje B.P. sa još dva lica sa naoružanjem i da je M.S. kasnije procesuiran pred vojnim sudom Srpske Republike BiH u Bijeljini. Uz to se u odbrani navodi da su u naseljima sa pretežno muslimanskim stanovništvom u Opštini K. 1992. godine organizovane seoske straže koje su postale oružane snage, da se ne može tvrditi da je i maloljetni S.E. koji je uhapšen i pritvoren bio civil jer je to osporio svjedok R.M. svjedok odbrane. U pogledu navoda odbrane sud je cijenio iskaze svjedoka C.V., M.R., M.D. i V.N. iste prihvatio u pogledu nespornih okolnosti da je u periodu od početka aprila mjeseca pa na dalje bezbijednosna situacija na području Opštine K. bila usložnjena, da su uposlenici SJB K. muslimanske nacionalnosti prestali raditi u SJB K., da su organizovane seoske straže, da je 28.05.1992. godine pozvano muslimansko stanovništvo da preda naoružanje do 29.05.1992. godine do 10 sati i da je krajem maja 1992. godine bilo manjih borbenih dještava na području Opštine K. među kojim su i dejstva vezana za događaj u kojem je stradao S.D. i otvaranje vatre na konvoj JNA. Međutim, pažljivim analiziranjem iskaza svjedoka C.V., M.R., M.D., V.N. i K.S. a utvrđuje se da ni jedan od ovih svjedoka nije izjavio da su privedena lica muslimanske nacionalnosti koji su bili zatvoreni u Osnovnoj školi „N.M.“ u K. i prostorijama SJB K. učestvovali u borbenim dejstvima na koje se odbrana poziva izuzev svjedoka M.D. koji navodi da je K.H. bio komandir jednog odjeljenja TO B.K. u mjestu D. da je kod sebe imao puškomitraljez a svjedok V.N. rekao da je poslije 27.05.1992. godine prvo izvršeno razoružanje pripadnika TO B.K.. Sud cijeni da su navodi svjedoka M.D. u pogledu K.H. bez ikakvog uporišta jer ni jedan od saslušanih svjedoka u toku postupka nije potvrdio niti potkrijepio ove navode a iz iskaza svjedoka V.N. ne proizlazi konkretno da je neko od privedenih i zatvaranih lica građana muslimanske nacionalnosti koji su u ovom predmetu saslušani kao oštećeni ili svjedoci kod sebe imao naoružanje i da je razoružan, pa sud ovakve iskaze M.D. i V.N. ne prihvata. Iz podataka iz Spiska lica koji se upućuju u logor ratnih zarobljenika M. SJB K. Srpske Republike BiH od 20.07.1992. godine u kojem je navedeno devet lica a pod brojem devet naveden malodobni S.E. te na kraju spiska konstatovano u istom da se odmetnuo se sa AP u selu P. 2 gdje je ostvario kontakt sa komandrom čete I.F., nosio zelenu beretku, poslije se krio po šumama, se ne može utvrditi na koje lice od devet navedenih lica se odnose podaci da se odmetnuo sa AP u selu P. 2, pa su ovi podaci nerazumljivi a uz to nisu ni od značaja za ovaj predmet kao što od značaja za ovaj predmet nije ni iskaz svjedoka M.R. kad on spominje da je malodobni S.E. bio uhapšen i zatvoren zbog učešća u borbenim dejstvima na koji iskaz se odbrana poziva s obzirom da S.E. nije učesnik u ovom postupku i nije saslušan u svojstvu svjedoka. Uz to ni iz Spiska lica koji su privedeni prilikom čišćenja terena SO-e K. sačinjen u Stanici javne bezbijednosti K. Srpske Republike BiH od 27.06.1992. godine ovjeren u Haškom tribunalu pod brojem 00489879 u kojem je navedeno 14 lica a pod brojem 14 nalazi se ime M.S., nisu navedeni podaci da li je oštećeni M.S. uopće učestvovao u borbenim dejstvima pa se utvrđuje da su neosnovani navodi odbrane u kojim se gradi teza da M.S. nije bio civil. Imajući u vidu sve navedene okolnosti sud nije prihvatio navode odbrane u kojim se osporava svojstvo civila oštećenim M.S. i S.L. i svojstvo civila drugih zatvorenih osoba muslimanske nacionalnosti u SJB K. i Osnovna škola „N.M.“ u periodu od kraja maja do kraja juna 1992. godine za čije maltretiranje i mučenje se tereti optuženi Galić Jovo. Sud cijeni da su oštećeni M.S., S.L. i D.M. svojstvu civila privedeni i zatvoreni, M.S. prostorijama SJB K. u junu mjesecu 1992. godine, a S.L. i D.M. u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ krajem maja 1992. godine. Prema odredbama Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima, i Protokolu o dopuni Ženevske konvencije, ratni zarobljenik je između ostalog osoba koja pripada jedinici koja na čelu ima osobu odgovornu za

svoje potčinjene i da aktivno učestvuju u neprijateljstvima u vrijeme počinjenja krivičnog djela, da ima određeni znak za razlikovanje i koji se može uočiti na odstojanju kao i osoba koja ne nosi vojnu uniformu ako sudjeluje ili se sprema sudjelovati u borbenoj aktivnosti. Sud cijeni da iz provedenih dokaza proizlazi da M.S. nije bio u sastavu jedinice koja učestvuje u borbenim aktivnostima, nije bio u jedinici koja bi na čelu imala osobu odgovornu za potčinjene i nije nosio određeni znak za razlikovanje koji se može uočiti na odstojanju nego je zarobljen na M.polju šire područje Opštine B.P. sa još dvije osobe a u vrijeme zarobljavanja nije bio u vojnoj uniformi i nije nosio nikakve znakove za raspoznavanje koji bi se mogli uočiti na daljini te nije učestvovao u borbenim dejstvima niti je izražavao spremnost da učestvuje u borbenim dejstvima. Svjedok M.S. u svom iskazu navodi da je on nakon što su pripadnici vojske i policije Srpske Republike BiH na području K. lišili života većinu članova njegove porodice na način da su ubili sve muškarce iz njegove porodice, ubijena su mu tri brata, sestra od 19 godina, od brata kćerka 19 godina, snaha u 6-7 mjesecu trudnoće pa da je on zbog toga pobjegao u šumu i krio se kako bi spasio svoj život jer je samo on ostao živ od muških članova porodice i da je njegov cilj bio da dođe na područje Bihaća i tako se spasi. Cijeneći ponašanje oštećenog M.S. koji je kako i navodi iz K. preko G. krenuo prema Bihaću i došao do naselja M.polje opština B.P. gdje je i zarobljen sa još dva lica to ukazuje da on nije učestvovao u borbenim dejstvima i nije izražavao spremnost za to nego mu je isključivo cilj bio da pobjegne sa područja K. i dođe u Bihać kako bi spasio svoj život. Uz to iz provedenih dokaza se utvrđuje da je oštećeni M.S. bio zatvoren u prostorijama Stanice javne bezbjednosti K. zajedno sa drugim civilima gdje je tretiran isto kao i drugi civili pa sve navedene okolnosti upućuju na jedini ispravan zaključak da je oštećeni M.S. u vrijeme zatvaranja u prostorije SJB K. gdje je teško pretučen imao svojstvo civila te da po ocjeni ovog suda ni navodi odbrane da je oštećenom M.S. naknadno priznato svojstvo pripadnika Armije BiH u periodu od aprila mjeseca 1992 godine pa do kraja rata i da je suđen do strane suda Srpske Republike BiH u Bijeljini nisu od značaja da bi sud odlučio drugačije nego u izreci presude. Sud cijeni da su i oštećeni D.M. i S.L imali svojstvo civila u vrijeme kritičnog događaja s obzirom da nisu nosili uniformu, nisu učestvovali ni u kakvim brobenim dejstvima i nisu pokazali spremnost da učestvuju u borbenim dejstvima. Saslušani svjedoci čije iskaze sud prihvata saglasno su izjavili da je D.M. bio poznat po tome što je u predratnom periodu trgovao sa devizama i ni jedan od saslušanih svjedoka optužbe niti odbrane nije izjavio da je D.M. učestvovao u bilo kakvim borbenim dejstvima ili izražavao spremnost da učestvuje u borbenim dejstvima. Okolnost da je oštećeni S.L u predratnom periodu imao pištolj uz dozvolu sama po sebi ne ukazuje da je on pištolj držao radi učešća u borbenim dejstvima a isto tako ne postoje dokazi da je on učestvovao ili pokazao spremnost da učestvuje u borbenim dejstvima pa se navodi odbrane na navedene okolnosti ukazuju neosnovanim. Sud cijeni da je provedenim dokazima na jasan i nedvosmislen način utvrđeno da su oštećeni M.S., S.L i D.M. u kritično vrijeme imali svojstvo civila.

Sud nije prihvatio iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka i stav odbrane da optuženi u kritičnom periodu krajem maja 1992. godine pa sve do kraja juna uopće nije bio prisutan u prostorijama SJB K. i prostorijama Osnovne škole „N.M.“ u K., da nije bio prisutan ni na predjelu od zgrade Opštine K. do zgrade Policijske stanice u K. vezano za špalir građana koji se spominje, te da nije bio prisutan prilikom privođenja i zatvaranja svjedoka D.M., S.L. i M.S. i da uopće nije vidio da su isti privedeni i ispitivani, da u tom periodu nije uopće dolazio u zgradu SJB K. i prostorije Osnovne škole „N.M.“ u K. a uz to kad se odbrana poziva i na radnu listu pripadnika SJB K. za maj 1992. do septembar 1993. godine ovjerana u Haškom tribunalu dana 14.10.2019.godine i gradi tezu da je u istoj radnoj listi za maj 1992. godine evidentirano odsustvo optuženog Galić Jove za dane 29, 30 i 31 maj 1992. godine pa sud ove navode ne prihvata. Ovi navodi optuženog u njegovom iskazu datom u svojstvu svjedoka i navodi odbrane oboreni su iskazima saslušanih svjedoka koje sud prihvata a isti su već obrazloženi. Saslušani

svjedoci odbrane S.R., M.R., M.D., T.N. i V.N. su izjavili da oni nemaju saznanja da li je optuženi fizički maltretirao i mučio zatvorene civile muslimanske nacionalnosti i ne znaju da li je od istih oduzimao novac i druge predmete koje su imali kod sebe. Svjedoci M.R. i M.D. su izjavili da je optuženi bio angažovan na stražarskim poslovima obezbjeđenja objekata i da je dežurao na punktovima kao rezervni policajac. Svjedoci T.N. i N.V. su izjavili da se njihove smjene nisu poklapale sa smjenom optuženog Galić Jove u kritičnom periodu pa da zbog toga nemaju saznanja da li je optuženi izvršio radnje koje mu se stavljaju na teret. Svjedok N.V. izjavljuje da je on bio odsutan sa radnog mjesta u periodu od 27.05.1992.godine do 01.07.1992.godine pa mu nije poznato šta se u tom periodu događalo u SJB K.. Svjedok odbrane M.D. je izjavio da je u periodu od 27.05.1992.godine pa na dalje nalazio se na bolovanju, a ne sjeća se tačno datuma kad se vratio na radno mjesto i da zbog toga ne zna šta se u tom periodu događalo u SJB K. i Osnovnoj školi „N.M.“ a kad se vratio nastavio je raditi na punktu te da nije odlazio u stanicu SJB K. sa punkta nego je vozač po njega dolazio i odvezio ga kući. Sud ne prihvata iskaze svjedoka odbrane S.R., M.R., M.D., T.N. i V.N. na okolnosti kad navode da nemaju saznanja o tome da li je optuženi tukao zatvorene civile i od njih oduzimao novac. Sud cijeni da su saslušani svjedoci u dobrim prijateljskim odnosima sa optuženim s obzirom da su u kritičnom periodu zajedno radili i da su njihovi iskazi upravljani na to da optuženi izbjegne krivičnu odgovornost. Iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka kad navodi da on u periodu od kraja maja 1992. godine do kraja juna 1992. godine uopće nije dolazio u zgradu SJB K. nego da je samo prolazio pored zgrade u suprotnosti je sa iskazima svjedoka odbrane T.N. i S.R. s obzirom da ovi svjedoci saglasno navode da je optuženi kao pripadnik rezervnog sastava policije prilikom dolaska na posao svaki dan prema pravilima službe bio dužan doći u prostorije dežurne službe SJB K. i primiti zaduženja za taj radni dan a zatim otići na izvršenje zadatka. Uz to iskaz svjedoka V.N.u suprotnosti je sa iskazom svjedoka M.R. na iste okolnosti. Svjedok V.N. u svom iskazu datom na glavnom pretresu navodi da on kao vođa ekipe karatista u klubu „L.Đ.“ u K. ne poznaje oštećenog M.S. i da isti nije učestvovao u procesu takmičenja u ekipi u predratnom periodu koju je on vodio, a na iste okolnosti svjedok M.R. iskazuje suprotno navodeći da je M.S. predratnom periodu u grupi mlađi kategorija trenirao karate u klubu „L.Đ.“ u K. i da mu je stvarao probleme i kontrirao mu u vježbama pa da ga je zbog toga V.N. isključio iz kluba. Nadalje, po ocjeni ovog suda okolnost da u radnoj listi za maj 1992. na koju se odbrana poziva nije evidentirano da je optuženi Galić Jovo bio na radnom mjestu u Policijskoj stanici SJB K. sami po sebi nisu dokaz da optuženi nije izvršio krivično pravne radnje za koje je oglašen krivim kako je to navedeno u izreci presude. Iz iskaza saslušanih svjedoka koje sud prihvata objektivnim a koji su već obrazloženi na jasan i nedvosmislen način je utvrđeno da je optuženi izvršio krivično pravne radnje navedene u izreci presude. Uz svjedoke optužbe koji su uvjerljivo iskazivali da je optuženi u kritično vrijeme fizički maltretirao i mučio zatvorene civile i od istih oduzimao novac i druge predmete koje su imali kod sebe i svjedok odbrane Dž.A., čiji iskaz sud prihvata objektivnim je izjavio da je i njega optuženi fizički maltretirao na način da ga je udario palicom ili crnim kablom i istom se na glavnom pretresu obratio riječima: „Zašto me onako izudara“. Uz to cijeneći okolnost da je u te dane poslije 27.05.1992.godine doista organizovana sahrana uposlanika SJB K. S.D., to je podrazumijevalo da je optuženi, ukoliko je bio u sastavu odbora za sahranu i po osnovu organizacije sahrane morao dolaziti i boraviti u prostorijama SJB K. radi dogovaranja aktivnosti vezane za sahranu i koja lica će učestvovati i organizovati njihov dolazak na sahranu ukoliko je bilo planirana počasna paljba ili druge aktivnosti vezano za počasni stroj i itd. Pored navedenog optuženi i sam u toku postupka izjavio da je on kao pripadnik rezervnog sastava SJB K. u tom kritičnom periodu spavao u zgradi suda koja se nalazi preko puta u odnosu na zgradu SJB K. a svjedok S.R. navodi da se glavni ulaz u SJB K. nalazi „ispred suda“ pa su navodi odbrane u kojima se gradi teza da optuženi u periodu od 28 do 31 maj nije bio u prostorijama SJB K. i zgradi Osnovne škole „N.M.“ paušalni. Nadalje iz iskaza optuženog datog u svojstvu svjedoka i saslušanih svjedoka odbrane proizlazi da je tada

bilo ratno stanje, da su isti bili mobilisani i bili dužni da svakodnevno borave u prostorijama SJB K. pa su zbog toga i spavali u zgradi koja se nalazi preko puta SJB K. što ukazuje da je optuženi pretežno boravio u zgradi SJB K. ili u prostorijama u kojima je spavao to podrazumijeva da je optuženi samo kraće vrijeme mogao biti angažovan oko sahrane i prisustvovati sahrani bez obzira na to što je u evidenciji navedeno da on tada nije radio, pa su neutemeljeni navodi odbrane da optuženi po opisu svojih poslova nije bio uopće dužan boraviti u SJB K. niti dolaziti u iste prostorije i neutemeljeni navodi odbrane da optuženi nije izvršio predmetne krivično pravne radnje navedene u izreci presude krajem maja 1992. godine. Upoređujući iskaze svjedoka odbrane i to svjedoka M.R. tadašnjeg pripadnika Rezervnog sastava SJB K. kojeg oštećeni a ni saslušani svjedoci ne terete da je tukao zatvorene civile i ne terete da je od njih oduzimao novac i ističu da je on postupao korektno sa iskazom optuženog Galić Jove datog u svojstvu svjedoka, kojeg oštećeni i drugi svjedoci terete da je tukao i mučio zatvorene civile i iskazom svjedoka M.D. kojeg oštećeni M.S. i svjedok T.A. terete da je zajedno sa optuženim Galić Jovom tukao M.S. a u kritično vrijeme u junu mjesecu 1992. godine prilikom odvođenja M.S. do autobusa i upućivanja u logor na M. kad optuženi Galić Jovo i svjedok M.D., kao pripadnici policije saglasno navode da oni u kritičnom periodu Galić Jovo u periodu od kraja maja pa do kraja juna a M.D. u toku maja i juna 1992. godine uopće nisu dolazili u stanicu javne bezbjednosti K. nego da su radili na punktovima a svjedoci T.N. i S.R., također pripadnici SJB K. iskazuju suprotno navodeći da su svi pripadnici policije prilikom dolaska na posao svakog radnog dana, po pravilima službe morali su doći u prostorije SJB K. u dežurnu službu i preuzeti zaduženje i raspored poslova za taj radni dan to ukazuje da su iskazi svjedoka odbrane i optuženog međusobno u suprotnosti. Nelogično je da pripadnici policije SJB K. M.R. dežura ispred SJB K. da optuženi Galić Jovo i svjedok M.D. uopće ne dežuraju ispred SJB K., što ukazuje da M.R. kojeg svjedoci ne terete svjedoči na ove okolnosti istinito da je on dežurao ispred SJB K. u kritičnom periodu a optuženi Galić Jovo i M.D. zbog toga što ih saslušani oštećeni svjedoci terete da su tukli pritvorene civile to prikrivaju pa sve navedene okolnosti upućuju na zaključak da su iskazi svjedoka odbrane M.D., S.R., V.N., T.N. i M.R. kad navode da oni ne znaju je li optuženi tukao zatvorene civile i od njih oduzimao novac i druge predmete i kad svjedok M.D. i optuženi navode da uopće nisu dolazili u SJB K. u kritičnom periodu upravljani na to da optuženi izbjegne krivičnu odgovornost s obzirom da su navedeni svjedoci odbrane sa optuženim u dobrim prijateljskim odnosima i da su snjim zajedno radili u kritičnom periodu.

Prilikom izvođenja pisanih dokaza koje je Kantonalni tužilac USK uložila u spis odbrana je isticala prigovore u pogledu istih a sud će se osvrnuti samo na one dokaze u pogledu čije zakonitosti je odbrana prigovarala. Na glavnom pretresu branilac optuženog je prigovorio ističući da pisani dokazi od jedan do sedam na strani tri optužnice nemaju karakter dokaza jer se radi o dokazima objavljenim u Službenim glasnicima i da oni ne mogu imati karakter dokaza te da nisu relevantni za optužnicu i da optuženi nije bio pripadnik Vojske Republike Srbske nego je bio pripadnik rezervnog sastava policije. Sud cijeni da ovi prigovori odbrane nisu relevantni s obzirom da se pisani dokazi navedeni u optužbi po brojevima od jedna do sedam odnose na nesporne činjenice. Naime, nesporno je da je u vrijeme kada se desio predmetni događaj u BiH trajao rat i oružani sukob, a odluku o proglašenju ratnog stanja donijelo je predsjedništvo RBiH dana 20.06.1992.godine („Sl.list RBiH“ br. 7/92) a isto tako je predsjedništvo RBiH donijelo i odluku o ukidanju ratnog stanja 22.12.1995.godine („Sl. Liste RBiH“ br. 50/95) koje činjenice među strankama nisu sporne. Branilac optuženog je prilikom ulaganja pisanih dokaza od strane tužioca osporio i Spisak rezervnog sastava milicije SJB K. koji su bili angažovani u junu 1992 godine i Radnu listu za maj 1992. do septembar 1993. godine za pripadnike SJB K. ističući da ovi pisani dokazi nisu u originalu pa da zbog toga nisu valjani dokazi. Kantonalni tužilac kasnije od Haškog tribunala pribavila spisak rezervnog

sastava milicije SJB K. koji su bili angažovani u junu 1992. godine i Radnu listu za pripadnike SJB K. za period maj 1992. do septembra 1993. godine koji su ovjereni u Haškom tribunalu 14.10.2019. godine u koje je sud uz saglasnost stranaka i branioca da se ne čitaju izvršio uvid na glavnom pretresu a odbrana nije imala primjedbi na ove dokaze u pogledu njihove valjanosti pa je sud na osnovu ovih dokaza utvrdio da je optuženi u kritičnom periodu imao svojstvo pripadnika Rezervnog sastava milicije SJB K. Republike Srbske i na istim dokazima zasnovao svoju presudu iako i ove činjenice i okolnosti među strankama nisu sporne. Cijeneći prigovore odbrane na izvode iz matične knjige umrlih za Č.D. i M.Z. da odbrani nije jasno šta se dokazuje sa tim dokazima u odnosu na optuženog ovaj sud je utvrdio da su izvodi iz matične knjige umrlih za Č.D. i M.Z. valjani dokazi na osnovu kojih se utvrđene činjenica smrti za navedene osobe u pogledu kojih se optuženi Galić Jovo tereti da je zajedno sa Č.D. i M.Z. koji su umrli, izvršio predmetne krivično pravne radnje za koje je i oglašen krivim. Branilac je na glavnom pretresu osporio i valjanost fotodokumentacije sačinjene u KMUP USK br. 54/18 od 09.05.2018. godine koju je Kantonalna tužiteljica uložila u spis ističući da je kriminalistički tehničar N.M. kao autor fotodokumentacije van ovlaštenja sačinio istu i da se na fotografijama br. 27 i 28 radi o prikazu učionica gdje su vršena ispitivanja i premlaćivanja zarobljenog stanovništva. Uvažavajući ovaj prigovor odbrane kao osnovan sud nije zasnovao presudu na fotodokumentaciji br. 54/18 K MUP USK Bihać sa datumom fotografisanja od 09.05.2018. godine s obzirom da ista dokumentacija nije sačinjena u vrijeme kad se kritični događaj desio nego je sačinjena mnogo kasnije 09.05.2018. godine pa zbog toga ista i ne može poslužiti kao dokaz u ovom predmetu te se na istoj ne može zasnivati presuda. Prilikom ulaganja u spis od strane Kantonalnog tužioca zapisnika o saslušanju svjedoka S.L. Kantonalnom tužilaštvu USK br. T01 0 KTRZ 0029485 17 od 21.03.2018. godine i zapisnika o saslušanju svjedoka S.L. br. T01 0 KTRZ 0015446 13 od 24.11.2016. godine odbrana je prigovorila da ovi zapisnici nemaju isti broj protokola. Uvidom u zapisnik br. T01 0 KTRZ 0029485 17 od 21.03.2018. godine utvrđuje se da je u uvodu zapisnika navedeno da se S.L. saslušava u predmetu protiv osumnjičenog Galić Jove zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ a uvidom u zapisnik br. T01 0 KTRZ 0015446 13 od 24.11.2016. godine se utvrđuje da se S.L. saslušava u krivičnom predmetu protiv osumnjičenog M.Ž. zv. „S.“ i drugih zbog krivičnog djela iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ pa imajući u vidu da se u ovom predmetu optuženom stavlja na teret da je predmetno isto krivično djelo počinio zajedno sa optuženim M.Ž. to se utvrđuje da ovi prigovori branioca samo zbog toga što se radi o različitim brojevima pod kojima su evidentirane u upisniku Kantonalnog tužilaštva dvije izjave svjedoka S.L. nisu od značaja imajući u vidu da je došlo do izmjene broja pod kojim se predmet protiv optuženog Galić Jove nastavio voditi. Prvo je vođen pod brojem 0015446 13 a potom nastavljeno vođenje pod brojem 0029485 17. U pogledu zapisnika o saslušanju svjedoka D.S. u istrazi br. T01 0 KTRZ 0015446/13 od 04.11.2016. godine odbrana je prigovorila da se radi o zapisniku iz drugog tužilačkog predmeta. Sud cijeni da je neosnovan ovakav prigovor odbrane s obzirom da iz zapisnika br. T01 0 KTRZ 0015446/13 od 04.11.2016. godine proizilazi da je D.S. saslušan u predmetu protiv osumnjičenog M.Ž. zv. „S.“ i dr. zbog krivičnog djela iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, a imajući u vidu okolnost da se optuženom stavlja na teret u ovom konkretnom slučaju da je zajedno sa M.Ž. počinio predmetno krivično djelo to se prigovori odbrane ukazuju neosnovanim jer nisu relevantni budući da je u toku istrage došlo do promjene broja u upisniku pod kojim je vođen predmet protiv optuženog Galić Jove. Sud cijeni da su neosnovani i prigovori odbrane kad se u odbrani ističe da tužilaštvo nije najavilo da će u spis ulagati Zapisnik o saslušanju svjedoka u toku istrage i da je Kantonalni tužilac propustila navesti u tački 2 optužnice s prijedlogom da se isti pročitaju ili u njih izvrši uvid, nalazeći da iz optužnice koja je potvrđena proizilazi da je Kantonalna tužiteljica pod tačkom 5 u obrazloženju optužnice navela iskaze svjedoka koji su saslušani u istrazi pa je sud cijenio opravdanim da tužilac uloži u krivični spis ovog suda iskaze o saslušanju svjedoka S.L, D.A., M.S., D.M.,

T.A. i D.S. u koje je sud uz saglasnost stranaka da se ne čitaju izvršio uvid a nakon toga odbrana nije stavila konkretne prigovore na ove dokaze. Prilikom ulaganja pisanih dokaza kao svojih dokaza i to zapisnik sa iskazom svjedoka K.H.br. T01 0 KTRZ 0029485 17 od 27.03.2018.godine i zapisnik sa iskazom svjedoka K.R. br. T01 0 KTRZ 0015446 13 od 05.10.2017.godine istaknuto je da ovi zapisnici imaju različite brojeve i da su navedeni u incijalnoj potvrđenoj optužnici protiv Galić Jove a uzeti u predmetu protiv M.Ž. koje navode sud nije prihvatio. Sud cijeni da svi zapisnici koje je tužilac uložila u spis i predočavala na glavnom pretresu imaju broj T01 0 KTRZ 0015446 13 ili broj T01 0 KTRZ 0029485 17 i da su svi iskazi uzeti u predmetu protiv optuženog Galić Jove i M.Ž. stim da je na nekim zapisnicima navedeno da se zapisnik sastavlja u predmetu Galić Jove a u nekim zapisnicima protiv M.Ž. i drugih, ali je činjenica da je u toku cijele istrage zajedno vođena istraga protiv istih navedenih osoba optuženog Galić Jove i M.Ž.. Uz to predmet u kojem je započeta istraga protiv Galić Jove i M.Ž. vođen je prvo pod brojem T01 0 KTRZ 0015446 13 a kasnije je izmjenjen broj u upisniku i istraga nastavljena voditi pod brojem T01 0 KTRZ 0029485 17 protiv obadvojice optuženih Galić Jove i M.Ž..

Svjedok C.V. u kritično vrijeme nije živio niti boravio na području Opštine K. tako da isti nema saznanja o zatvaranju civilnog stanovništva muslimanske nacionalnosti pa je isti svjedočio samo na okolnosti pucanja na konvoj JNA krajem maja 1992. godine i njegov iskaz se odnosi na nesporne okolnosti pa nije potrebno posebno detaljnije obrazlagati njegov iskaz. Pismani dokazi optužbe i odbrane koji nisu pojedinačno obrazlagani odnose se na nesporne okolnosti pa ih nije potrebno posebno ni obrazlagati.

Provedenim dokazima je izvan razumne sumnje utvrđeno da je optuženi Galić Jovo u periodu od kraja maja pa do kraja juna 1992. godine, nakon što je od strane vojske i milicije Srpske Republike Bosne i Hercegovine lišen slobode i priveden veći broj civila-muškaraca bošnjačke nacionalnosti izs. V., S., P.H., K. i drugih naselja s područja općine K., te pritvoren u prostorije osnovne škole "N.M." u K. ili u prostorije Stanice javne bezbjednosti K., zajedno sa M.Ž.zvani „S.“ (nedostupan državnim organima gonjenja), **M.Z.i Č.D.(u međuvremenu preminuli)** i drugim nepoznatim pripadnicima Vojske i MUP-a Srpske Republike Bosne i Hercegovine, prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao nanoseći im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta te im otimao novac i druge stvari koje su imali kod sebe, na način kako je to opisano u izreci presude. Nadalje je van razumne sumnje utvrđeno da je optuženi počinio krivično pravnu radnju navedene u tački a) izreke presude na način da je krajem maja 1992. godine, nakon što je civil **D.M.** zajedno sa ostalim pritvorenim civilima smješten u fiskulturnu salu osnovne škole „N.M.“ u K., istog prozvao da iziđe iz sale te ga sproveo u jednu od učionica na ispitivanje, gdje ga je odmah počeo udarati zatvorenom šakom tražeći od njega novac, pa kada je ovaj od siline udaraca pao sa stolice na pod, osumnjičeni ga je nastavio i dalje udarati nogama na kojima je imao vojničke čizme po svim dijelovima tijela sve dok nije izgubio svijest, da bi u daljem toku događaja, nakon što je M. vraćen u fiskulturnu salu, gdje je uslijed bolova od zadobijenih udaraca i iscrpljenosti ostavljen da nepomično leži na podu sale, osumnjičeni došao do njega i nastavio ga u takvom stanju ponovno udarati, a zatim mu strgao jaknu u kojoj je pronašao 1.800 njemačkih maraka, koje je zajedno sa jaknom uzeo i napustio salu psujući mu pritom ustašku majku. Uz to je van razumne sumnje utvrđeno daje optuženi počinio krivično pravnu radnju navedena u tački b) izreke presude na način da je krajem maja 1992. godine **civila S.L** koji je zajedno sa ostalim privedenim civilima smješten u prostorije osnovne škole „N.M.“ u K.u, više puta prozivao i izvodio iz fiskulturne sale na ispitivanje u jednu od učionica ili u svlačionicu škole, pri čemu bi ga svaki put tukao po cijelom tijelu šakama, nogama i palicom govoreći pri tom drugim prisutnim vojnicima i milicajcima „*Kako ga ne možete srušiti on ne jede svinjsko meso*“, od kojih udaraca je L. bio sav natečen po

rukama, leđima i glavi zbog čega i danas trpi posljedice u vidu bolova kičme i desne ruke. Isto tako je van razumne sumnje utvrđeno da je optuženi počinio krivično pravnu radnju navedenu u tački c) izreke presude na način da je u junu 1992.godine, nakon što je **civil M.S.** sproveden pred zgradu općine K., gdje je natjeran da prođe kroz tzv. „Špalir“ okupljenih građana sve do Stanice javne bezbjednosti K., a potom zajedno sa drugim privedenim civilima postrojen uz zid zgrade Stanice javne bezbjednosti K., s povezom na očima i glavom okrenutom prema zidu te rukama vezanim na leđima, istom prišao i svom silinom ga počeo tući palicom po glavi leđima i drugim dijelovima tijela od kojih udaraca je M.S. padao na koljena i bio sav obliven krvlju, a osumnjičeni ga i dalje nastavljao tući, uslijed kakvog postupanja je S. trpio snažne tjelesne bolove, od kojih i danas trpi posljedice u vidu trauma i bolova kičme, da bi s takvim postupanjem prema S. i drugim civilima nastavio i sutradan nakon njihovog izvođenja iz pritvorskih prostorija Stanice javne bezbjednosti K. i sprovođenja do autobusa kojim su odveženi za logor M..

Utvrđeno činjenično stanje ovaj sud je cjenio i u krivično pravnom smislu pa je našao da su se u radnjama optuženog Galić Jove ostvarili svi bitni elementi bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ. U vrijeme izvršenja krivičnog djela bio je na snazi preuzeti KZ SFRJ koji se u skladu sa članom 4. stav 1. i 2. tog zakona ima primijeniti kao zakon koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela budući da novi zakon KZ BiH nije blaži za učinioca. Uz to se odredbe krivičnog zakona dopunjuju normama međunarodnog prava kao blanketnog propisa u konkretnoj situaciji Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine i Dopunskog protokola (Protokol II) uz Ženevske konvencije čije je relevantne odredbe o zaštiti civilnog stanovništva preuzeo KZ SFRJ. Optuženi je oglašen krivim da je postupao suprotno odredbama člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine i član 4. stav 2. tačka a) i g) Dopunskog protokola (Protokol II) uz Ženevske konvencije čije je relevantne odredbe o zaštiti civilnog stanovništva preuzeo KZ SFRJ.

Odredbom člana 3. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, između ostalog propisano je da se u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana u sukobu dužna je da primjenjuje bar sledeće odredbe:

Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima postupat će se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kom drugom sličnom mjerilu, pa se u tom cilju zabranjuje u svako doba i na svakom mjestu prema osobama koje ne sudjeluju u neprijateljstvu između ostalog:

- a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja.

Odredbom člana 4. stav 2. dopunskog protokola (Protokol II) uz Ženevske konvencije od 12. augusta 1949. o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba, između ostalog je propisano:

1. sva lica koja ne uzimaju direktno učešće ili koja su prestala da učestvuju u neprijateljstvima, bez obzira na to da li je njihova sloboda bila ograničena ili ne imaju pravo da njihova ličnost, čast i ubjeđenje i vjersko ubjeđenje budu poštovani. Ona će u svim prilikama biti humano tretirana, bez ikakve diskriminacije. Zabranjeno je naređivati da ne smije biti preživjelih.

2. Nedarajući u načelni karakter naprijed navedenih odredaba, slijedeća dijela protiv lica pomenutih u stavu 1 jesu i ostaju zabranjena u svako doba i u svakom mjestu:
 - a) Nasilje nad životom, zdravljem ili fizičkim ili mentalnim blagostanjem ljudi, naročito ubistvo i okrutno postupanje kao što su mučenje, sakaćenje ili bilo koji oblik tjelesne kazne;
 - g) Pljačka.

Kako se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja, odnosno povreda ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo (presudaq pretresnog vijeća Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju u predmetu Naletilić Mladena i Martinović Vinka broj IT-98-34-C od 31.03.2003.godine paragraf broj 246) te kako iz opisanih radnji za koje je optuženi Galić Jovo oglašen krivim ovom presudom proizlazi da je riječ o svjesnom preduzetim radnjama sa ciljem da se civilima nanese povrede tjelesnog integriteta te ličnog dostojanstva naročito uvredljivim i ponižavajućim postupcima ovaj sud nalazi utvrđenim da radnje za koje je optuženi oglašen krivim ovom presudom imaju karakter nečovječnog postupanja.

U pogledu saizvršilaštva kao oblika izvršenja krivičnog djela, odredbom člana 22. preuzetog KZ SFRJ propisano je, ako više lica učestvovanjem u radnji izvršenja ili na drugi način zajednički učine krivično djelo, svako od njih kaznit će se kaznom propisanom za to djelo. Ocjenom svih izvedenih dokaza, ovaj sud je na nesumnjiv način utvrdio da je optuženi Galić Jovo, u kritično vrijeme zajedno sa M.Ž. zvanima „S.“ (nedostupan državnim organima gonjenja), M.Z. i Č.D. (u međuvremenu obadvojica preminuli) i drugim nepoznatim pripadnicima vojske i MUP-a Srpske Republike Bosne i Hercegovine prema civilnom stanovništvu bošnjačke nacionalnosti iz S., P.H., K. i drugi naslja s područja K. koji su bili pritvoreni u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ u K. i prostorijama Stanice javne bezbjednosti K. prema civilnom stanovništvu nečovječnosti postupao nanoseći im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i otimao im novac i druge stvari koje su imali kod sebe. Kako to proizilazi iz napred citirane definicije saizvršilaštva, za postojanje ovog oblika učesća u izvršenju krivičnog djela, nije čak niti nužno da je svaki od saizvršilaca učestvovao u radnjama izvršenja, nego svoj doprinos izvršenju djela može dati i „na drugi način“. Međutim, kod učinilaca bitno je dokazati postojanje svijesti o izvršenju predmetnog krivičnog djela te da svaki od njih hoće djelo kao svoje. Cijeneći ulogu i doprinos optuženog u izvršenju predmetnog krivičnog djela, ovaj sud je imao u vidu da je optuženi Galić Jovo u kritično vrijeme zajedno sa M.Ž. zvanima „S.“ (nedostupan državnim organima gonjenja), M.Z. i Č.D. (u međuvremenu obadvojica preminuli) i drugim nepoznatim pripadnicima vojske i MUP-a Srpske Republike Bosne i Hercegovine prema civilnom stanovništvu bošnjačke nacionalnosti iz S., P.H., K. i drugi naslja s područja K. koji su bili pritvoreni u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ u K. i prostorijama Stanice javne bezbjednosti K. prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao nanoseći im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i otimao im novac i druge stvari koje su imali kod sebe što ukazuje da je u vršenju navedenih radnji učestvovao veći broj počinitelja i to pripadnika rezervnog i aktivnog sastava SJB K. te veći broj neidentifikovanih pripadnika vojske Republike od kojih je svaki imao svoju ulogu u tom događaju i radnjama izvršenja. Naime, provedenim dokazima utvrđeno je da su zatvoreni civili u Osnovnoj školi „N.M.“ i u Stanici javne bezbjednosti K. tjerani da prođu kroz špalir i da su pretučeni prilikom prolaska kroz špalir te da su izvođeni na ispitivanje i prilikom ispitivanja ili prilikom državanja u prostorijama Osnovne škole „N.M.“ i SJB K. i ispred zgrade SJB K. pretučeni a prilikom tuče nanešene su im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta te je od njih oduziman novac i druge stvari koje su imali kod sebe. Imajući u vidu okolnost da je krivična odgovornost individualna

i što se radnje izvršenja svakog saizvršioca ponaosob moraju konkretizirati, sud smatra da je činjenični opis izreke dovoljno jasan, da obuhvata kompletan događaj i zajedničko djelovanje optuženog sa ostalim pripadnicima MUP-a RS-a i neidentifikovanim pripadnicima vojske Srpske Republike BiH prilikom maltretiranja i nanošenja patnji zatvorenim civilima te pojedinačne radnje optuženog ponaosob. Saizvršioци su navedeni u izreci presude a saizvršilac M.Ž. je nedostupan državnim organima gonjenja dok su M.Ž. i Ć.M. su umeđuvremenu preminuli pa se isti nisu mogli saslušati u krivičnom postupku protiv optuženog Galić Jove. Pored navedenog provedenim dokazima na jasan i nedvosmislen način utvrđeno je da je optuženi Galić Jovo u kritično vrijeme počinio krivično pravne radnje na štetu civila: oštećenog D.M., oštećenog S.L. i oštećenog M.S. na način vremena i mjesta kako je to opisano u izreci presude.

Po mišljenju ovog suda optuženi Galić Jovo je nesumnjivo bio svjestan protivpravnosti poduzetih radnji, čije izvršenje je i htio, iz čega proizlazi zaključak da je postupao sa direktnim umišljajem. Kako njegova uračunljivost u vrijeme izvršenja djela ničim nije dovedena u pitanje, to ga je sud i oglasio krivim.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom za krivično djelo za koje je oglašen krivim sud je imao u vidu prvenstveno svrhu kažnjavanja propisanu odredbom člana 33. preuzetog KZ SFRJ čija suština je osiguranje specijalne prevencije i uticaja na konkretnog učinioca da ne čini krivična djela i njegovo prevaspitavanje kao i generalne prevencije odnosno vaspitnog uticaja na druge da ne čine krivična djela. Sud je imao u vidu i opšta pravila o odmjeravanju kazne propisane odredbom člana 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ uK.ujući i sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude veća ili manja. Odredbom člana 42. preuzetog KZ SFRJ propisano je da sud može učiniocu odmjeriti kaznu ispod granice propisane zakonom ili primjeniti blažu vrstu kazne u situaciji kada zakon predviđa da se učinilac može blaže kazniti ili kada se utvrdi da postoje osobito olakšavajuće okolnosti koje ukazuju da se i blažom kaznom može postići svrha kažnjavanja.

Od olakšavajući okolnosti sud je na strani optuženog cijenio njegove lične i porodične prilike da je oženjen i otac troje djece i da je od izvršenja krivičnog djela proteklo vrijeme duže od 27 godina kao i to da do sada nije osuđivan. Od otežavajući okolnosti sud je imao u vidu broj oštećenih s obzirom da su radnje izvršenja poduzete prema najmanje tri civila i da je optuženi prilikom izvršenja predmetnih krivično pravnih radnji ispoljio određeni stepen upornosti i bezobzirnosti. Cijeneći navedene okolnosti po mišljenju ovog suda olakšavajuće okolnosti u njihovoj sveukupnosti imaju karakter osobito olakšavajućih koje opravdavaju ublažavanje kazne ispod zakonom propisanog minimuma pa je sud uz primjenu odredaba člana 42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ izvršio ublažavanje kazne i optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 2 godine i 6 mjeseci smatrajući da ovako izrečena kazna zatvora odgovara stepenu krivične odgovornosti optuženog, njegovim ličnim i porodičnim prilikama i da je dovoljna ali i neohodno potrebna da bi se postigla svrha u vidu generalne i specijalne pervencije.

Kako provedeni dokazi nisu predstavljali pouzdanu osnovu za presuđenje oštetnog zahtjeva to je sud u smislu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećene D.M., S.L. i M.S. sa imovinsko-pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak cijeneći da provedeni dokazi ne predstavljaju pouzdan osnov za dosuđenje oštetnog zahtjeva.

Temeljem člana 202. stav 1. i 3. ZKP FBiH sud je optuženog obavezao da nadoknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.456,00 KM koji se odnose na isplatu troškova za

dolazak svjedoka u Kantonalno tužilaštvo USK Bihać i sud radi davanja iskaza koji su dosuđeni prema sačinjenim troškovnicima u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać i Kantonalnom sudu u Bihaću i obavezao optuženog da plati sudu paušal u ukupnom iznosu od 300 KM u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude cijeneći da je optuženi s obzirom na svoje imovno stanje u mogućnost da nadoknadi troškove krivičnog postupka.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar:
Duratović Ervin

Predsjednik vijeća:
Alibabić Osman

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine
u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema iste.